

Az Egyház újra és újra megszületik

Beszélgetés Fehérváry Jákó bencés szerzetessel, a Sapientia rektorával

Olvasóink hétről hétre találkozhatnak írásaival. Fehérváry Jákó bencés szerzetes liturgikus jegyzetei lelkesítő rovatunk meghatározó elemévé váltak. Jákó atya július 1-jétől a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola rektora. Ebből az alkalomból az intézmény küldetéséről és vezetői terveiről kérdeztük.

Milyen állomásokon át jutott el a szerzetesi hivatásig?

– Szekszárdon születtem 1972-ben, egy négygyermekes család legfiatalabbja vagyok. Édesapám, aki Baján volt ciszter diák, azt szerette volna, ha egyházi iskolába járok, így kerültem a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumba. Érettségi után a francia bencéseknel kerestem az utam, majd Pannonhalmára kértem a felvételemet. Már a gimnáziumban is foglalkoztatt a monasztikus szerzetesség. Osztályfőnököm még a megfelelő irodalommal is ellátott, többek között Thomas Merton Hétlépcsős hegy című műve vagy Szent Benedek Regulája is nagy hatással volt rám. Abban, hogy a szerzetesi hivatást választottam, a lelkipapnak is fontos szerep jutott. Az a személyesség, elfogadás, amit részükről tapasztaltam, nagyon sokat számított nekem.

(Folytatás a 9. oldalon.)

Fotó: Merényi Zita

Online
hitoktatói
módszertani
képzések

7. oldal

Költöznek
a gödi
Gondviselés
Házának lakói

8. oldal

A szerzetesi
iroda a gyermek-
bántalmazásról

11. oldal

Miért pont engem választott?

Bemutatjuk a Szeged-Csanádi Egyházmegyében szolgáló újmisési papokat

Július 25-én, szombaton, a szegedi dómban Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök pappá szentelte Amanso Brendan Chikát és Nnadi Omyedikacshi Benjaminget, a nigeriai Orlu Egyházmegye diakónusait, valamint Balogh Ottót, a Szeged-Csanádi Egyházmegye diakónusát.

(Folytatás a 6. oldalon.)

Új utakon

Plébániai napközis robotikatábor a Népszigeten

Innovatív ötlet, két családapa – egy mérnök-informatikus és egy szoftverfejlesztő – közös elhatározása vált valóra Budapesten, az Angyalföldi Szent Mihály Plébánia által szervezett robotikatáborral. A július 20-ától 24-éig a 10–15 éves korosztály számára rendezett programon jártunk, a Népszigeten; természetesen a gyerekek nem ültek egész nap a gép előtt, az ősfás ligetben bőven jutott idő a mozgásra is.

A Népszigeti Gyermek- és Ifjúsági Tábor területére belépve a fő szervező, Zuggó Zsolt mérnök-informatikus vezet minket a parkon át a számítógépes csoporthoz. Ut közben élénk penderül és bemutatkozik

nekünk egy robotikatáboros kislány, Sári, aki a barátnőjével, Tamival együtt éppen pólófestésre készül.

(Folytatás az 5. oldalon.)

Lépj ki a mozdulatlanságból

Tábor Hegyi Napok, lelki délutánnal

A Tábor Hegyi Napok (THN) a Nyolc Boldogság közösség ifjúsági tábora, melyet minden év júliusában rendeznek meg Homokkomáromban. Idén július 21. és 26. között, rendhagyó formában zajlott az esemény.

Ezen a nyáron a koronavírus-járvány miatt nem a megszokott formájában rendezték meg a tábort: a szervezők július 21–26. között mindennap megosztottak egy napindító elmélkedést, valamint fölelevenítették Csernai Balázs atyának a 2009-es THN-en elhangzott tanításait.

A hét csúcspontjaként július 24-én a THN Kecskemétre költözött, egy estebe nyúló lelki délutánra, a Szentcsalád Plébániára.

Aki járt már a Nyolc Boldogság lelkinapjain, megtapasztalhatta, hogy a hangulat közvetlen: derű, jókedv, szeretetátadás jellemzi az eseményt. Ismerősök köszöntik egymást mindenféle. Ha ráköszönök egy szembejövőre, nem néz rám szigorú tekintettel, nem kérdezi magában, ki vagyok, mit akarok tőle. Ezúttal százhuszan-százötvenen jöttek el Budapestről, Nagykanizsáról, Homokkomáromból, többségükben fiatalok. Voltak köztük gyerekek is, akik a szüleikkel érkeztek. A rég nem látott barátok, a Krisztusban szeretett fivérek és nővérek örömmel üdvözölték egymást.

A lelki délutánnak helyet adó plébános, Hatházi Róbert tagja a Nyolc Boldogság közösségnek.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Jézus mértéke, hogy mérték nélkül szeret

A Szentatya február 23-án délelőtt Bariba látogatott, ahol részt vett A Földközi-tenger mint békehatár című találkozó utolsó napján, maga is beszédet mondott a témáról, a program lezárásaként pedig misét mutatott be. Az alábbiakban teljes egészében közreadjuk Ferenc pápa magyarra fordított homíliáját.

Jézus idézi az ősi törvényt: „Szemet szemért, fogat fogért” (Mt 5,38; Kiv 21,24). Tudjuk, mit jelentett ez: attól, aki elveszi valamidet, te ugyanazt vedd el. Valójában ez nagy előrelépés volt, mert megakadályozta a súlyosabb megtorlást: ha valaki rosszat tett neked, te ugyanabban a mértékben fizedsz vissza, nem tehetsz súlyosabb rosszat. A nézeteltérés egyensúlyba szorítása előrelépés volt. Jézus mégis továbbmegy, sokkal tovább: „Én viszont azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal” (Mt 5,39). Hogyhogy, Uram? Ha valaki rosszat gondol rólam, és ha valaki bánt engem, nem fizethetek vissza neki ugyanazzal az érmevel? „Nem” – mondja Jézus: erőszakmentesség, minden erőszak kerülése.

Azt gondolhatjuk, hogy Jézus tanítása egy stratégiát követ: a gonosz végül majd leáll. De nem ez az oka annak, amiért Jézus kéri, hogy azokat is szeressük, akik ártanak nekünk. Mi az oka? Az, hogy az Atya, a mi Atyánk mindig szeret mindenkit, még ha nem is kap viszonzást. Ő „felkelti napját gonoszokra és jókra, esőt ad igazaknak és hamisaknak egyaránt” (Mt 5,45). És ma az olvasmányban azt halljuk: „Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok” (Lev 19,2). Vagyis: „Éljetek úgy, amint én, arra törekedjétek, amire én!” Jézus így tett. Nem mutogatott ujjal azokra, akik igazságtalanul elítélték, és kegyetlenül megölték, hanem kitárta előttük karját a kereszten. És megbocsátott azoknak, akik szöveget vertek csuklójába (vö. Lk 23,33–34).

Tehát ha Krisztus tanítványai akarunk lenni, ha kereszténynek akarjuk tartani magunkat, ez a követendő út, nincs másik. Megtapasztaltuk Isten szeretetét, s ezért szeretnünk kell; megtapasztaltuk megbocsátását, ezért nekünk is meg kell bocsá-

tanunk; megérintett minket az ő szeretete, ezért nekünk is szeretnünk kell, anélkül hogy azt várnánk, hogy mások kezdjék; ingyenesen nyertünk megváltást, ezért ne akarjunk hasznot húzni a jóból, amit teszünk. Erre mondhatod: Jézus túloz! De még azt is mondja: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért” (Mt 5,44). Erre mondhatod: Azért beszél így, hogy felkeltse a figyelmet, de valószínűleg valójában nem akarta ezt. De igen, pontosan ezt akarta.

Jézus itt nem beszél paradoxonokban, nem használ körülírást. Egyenes és világos. Idézi az ősi törvényt, és ünnepélyesen kijelenti: „Én viszont azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket!” Szándékos, pontos szavak.

Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért! Ez a keresztény újdonság. Ez az, ami megkülönbözteti a keresztényeket. Imádkozni és szeretni: ezt kell tennünk; de nem csak azokat, akik szeretnek bennünket, nem csak barátainkat, nem csak népünket. Mert Jézus szeretete nem ismer határokat és akadályokat. Az Úr azt kéri, hogy merjünk számítás nélkül szeretni. Mert Jézus mértéke a mérték nélküli szeretés. Hányszor hagytuk figyelmen kívül kéréseit, és viselkedtünk úgy, mint bárki más? A szeretet parancsa azonban nem egyszerű provokáció, hanem az evangélium középpontjában áll. A mindenki iránt tanúsított szeretet terén ne fogadjunk el kifogásokat, ne hirdessünk kényelmes óvatosságot! Az Úr nem volt óvatos, nem kötött kompromisszumokat, a szeretet szélsőségességét kérte tőlünk. Ez az egyetlen megengedett keresztény szélsőségesség: a szeretet szélsőségessége!

Szeressétek ellenségeiteket! Ma hasznunkra lesz, ha a mise alatt és utána ismételtetjük magunknak ezeket a szavakat, és alkalmazzuk azokra az

emberekre, akik rosszul bánnak velünk, akik bosszantanak bennünket, akiket nehezen fogadunk el, akik elveszik jókedvünket. *Szeressétek ellenségeiteket!* Az is hasznunkra lesz, ha kérdéseket teszünk fel magunknak: Engem mi foglalkoztat az életben; az ellenségek, akik rosszat akarnak nekem? Vagy az, hogy szeressem? Ne törődj mások rosszasságával, azokkal, akik rosszat gondolnak rólad. Ehelyett kezd el lefegyverezni szívedet Jézus szeretetével! Mert aki szereti Istent, annak nincs ellenség a szívében. Az Isten iránti tisztelet a gyűlölet kultúrájának az ellentéte. A gyűlölet kultúráját pedig úgy győzhetjük le, ha szembeszállunk a *panasz kultuszával*. Hányszor panaszkodunk azért, amit nem kapunk meg, azért, ami nem sikerül! Jézus tudja, hogy sok minden nem sikerül, hogy mindig lesz valaki, aki rosszat akar nekünk, olyan is, aki üldözni fog bennünket. De azt kéri tőlünk, hogy mi csak imádkozzunk és szeressünk. Ez Jézus forradalma, a történelem legnagyobb forradalma: a gyűlölendő ellenségből szeretendő ellenség lesz, a panasz kultuszát felváltja az

ajándékozás kultúrája. Ha Jézusé vagyunk, akkor ez a követendő út! Nincs másik!

Igaz, de ellene vetheted: Értem az eszmény nagyszerűségét, de az élet egy másik dolog! Ha szeretek és megbocsátok, nem maradok életben ebben a világban, ahol az erő logikája uralkodik, és úgy tűnik, mindenki csak magára gondol. Vajon akkor Jézusnak vesztes a logikája? A világ szemében vesztes, de Isten szemében győztes. A szentleckében Szent Pál azt mondta nekünk: „Senki ne áltassa magát, mert e világ bölcsessége balgaság Isten előtt” (1Kor 3,18–19). Isten távolabbra lát. Tudja, hogyan lehet győzni. Tudja, hogy a rosszat csak jóval lehet legyőzni. Így mentett meg bennünket: nem karddal, hanem kereszttel. Szeretni és megbocsátani – ez a győztes életmód. Veszítünk, ha erővel akarjuk megvédeni a hitet. Az Úr nekünk is megismételné a szavakat, melyeket Péternek mondott a Getszemánikertben: „Tedd vissza hüvelyébe a kardot” (Jn 18,11). A mai Getszemánikertekben, közömbös és igazságtalan világunkban, ahol úgy tű-

nik, a remény elhalásának vagyunk tanúi, a keresztény nem viselkedhet úgy, mint azok a tanítványok, akik először kardot rántottak, majd elmenekültek. Nem, a megoldás nem az, hogy kardot rántunk valaki ellen, de az sem, hogy elmenekülünk a korból, amelyben élünk. A megoldás Jézusnak az útja: a tevékeny szeretet, az alázatos szeretet, a „végsőig” elmenő szeretet (Jn 13,1).

Kedves testvérek, korlátlan szeretetével ma Jézus magasra helyezte emberségünk ugrólécét. Feltehetjük magunknak a kérdést: Mi meg fogjuk ugrani? Ha a cél elérhetetlen lenne, az Úr nem kérte volna tőlünk. De egymagunkban nehéz; ez kegyelem, melyet kérnünk kell. Kérj erőt Istentől, hogy tudj szeretni! Mondd neki: Uram, segíts

szeretni, taníts megbocsátani! Egyedül nem vagyok rá képes, szükségem van rád! Azt a kegyelmet szintén kérnünk kell, hogy másokat ne akadálynak és bajnak lássunk, hanem szeretendő testvéreinknek. Igen gyakran kérünk segítséget és kegyelmeket magunknak, de milyen ritkán kérjük, hogy tudjunk szeretni! Nem kérjük elégszer, hogy meg tudjuk élni az evangélium szíve közepét, hogy valóban keresztények legyünk. Pedig „életünk alkonyán a szeretet alapján leszünk megítélve” (S. Giovanni della Croce: Parole di luce e di amore 57.; magyarul a Keresztes Szent János aranymondásai és a Lobogó istenszeret – Keresztes Szent János kisebb művei című kötetekben). Ma döntünk a szeretet mellett, akkor is, ha sokba kerül, akkor is, ha szembemegy a fősodorral! Ne engedjük, hogy az átlagos gondolkodás irányítson bennünket, ne elégedjünk meg leszállított mértékekkel. Fogadjuk el Jézus kihívását, a szeretet kihívását! Valódi keresztények leszünk, és a világ emberibb lesz.

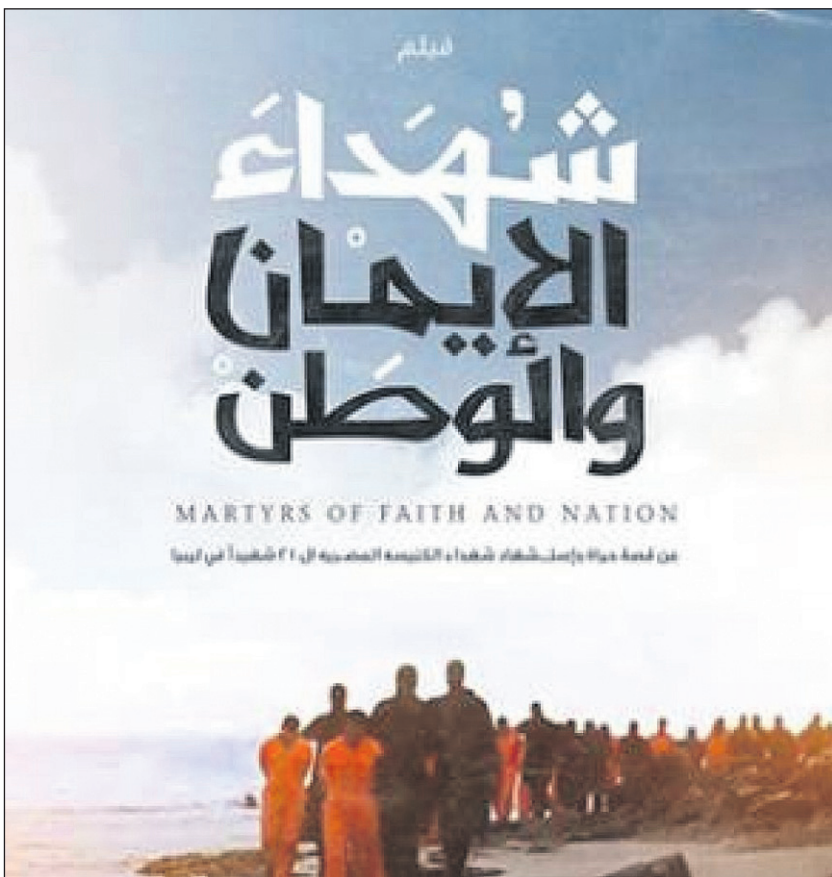
Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Film készül a Líbiában lefejezett kopt vértanúkról

A hit és a nemzet mártírjai címmel készül az a mozifilm, amely bemutatja, hogy 2015-ben Líbiában dzsihadisták lefejeztek húsz kopt keresztényt és egy ghánai munkatársukat. II. Tavadrosz kopt ortodox pátriárka áldását adta a kezdeményezésre, amelynek megvalósítását a Szalamuti Egyházmegye kopt ortodox püspöke, Anba Pavnotiosz kíséri majd figyelemmel.

A Szalamuti Egyházmegye a közelmúltban közleményt adott ki; ebben azt írja, hogy a forgatás – amit már januárban elterveztek, de a koronavírus-járvány miatt el kellett halasztani – hamarosan megkezdődik.

Már jó ideje gyűjtik a tanúságtételeket a forgatókönyvhöz, melynek elkészítését Mina Magdyra bízták. A forgatókönyv szövegéhez felhasználják a Szalamuti Egyházmegye területén született vértanúk családtagjainak beszámolóit is. A forgatókönyv szerint a film csúcspontja a vértanúság, a testek megtalálása a közös sírban és a földi maradványok hazaszállítása Egyiptomba. Az alkotás azt is bemutatja, hogyan éltek ezek a fiatal kopt keresztények, akiket a dzsihadisták lemészároltak: a családjukat, a hétköznapi életüket, melyet a jobb jövő utáni vágyakozás, a remény és a kemény munka jellemzett. A jobb jövő

vágya vezette a vértanúkat arra is, hogy kivándoroljanak Líbiába, emberhez méltó és hasznos munkát találjanak maguknak, amiből támogatni tudják a családjukat.

A filmet Juszej Nabil rendezte, aki már korábban is foglalkozott a keresztény vértanúk történetének filmes feldolgozásával. Nader Shoukry, a forgatókönyv elkészítését felügye-

lő bizottság tagja a Wataninet.com portálnak elmondta: azért is adnak tájékoztatást a tervről és a munkálatok elkezdéséről, hogy támogatókat találjanak a nagyszabású projekthez. A Szalamuti Egyházmegye közleménye a filmkészítők üzenetét is tartalmazza, akik azt kérik az emberektől, „imádkozzanak, hogy az Úr velük együtt végezze ezt a munkát, segítsen a lehető legjobban elkészíteni a filmet, hogy a vértanúk erejéről szóló tanúságtétellel váljon minden elkövetkező nemzedék számára”.

A húsz egyiptomi kopt férfit és ghánai munkatársukat Líbiában rabolták el 2015. január elején. A dzsihadisták február 15-én tették fel a világhálóra a lefejezésükről szóló videót. Alig egy héttel később II. Tavadrosz pátriárka úgy döntött, az Iszlám Állam által lefejezett mártírok nevét beírják a Synaxariumba, a vértanúk névsorába (a Római martyrologium keleti megfelelője a kopt egyházban – a szerk.). Emléknapijuk február 15. lett.

A dzsihadisták által meggyilkolt koptok maradványait 2017 szeptemberében találták meg egy tömegsírnak, a líbiai partoknál, Szírte városának közelében. A kezük hátra volt kötözve, és ugyanaz a narancssárga ruha volt rajtuk, amit azon a hátborzongató videofelvételen viseltek,

melyet a gyilkosaik készítettek róluk a lefejezésük pillanatában.

A Fides hírügynökség tájékoztatása szerint a Szalamuti Egyházmegyében idén, haláluk ötödik évfordulóján is ünnepélyesen megemlékeztek a líbiai kopt vértanúkról. Február 1. és 16. között szertartásokat tartottak a templomban és a vértanúknak szentelt szentélymúzeumban. Ez utóbbit az egyiptomi kormány támogatásával nagyon rövid idő alatt építették fel Szalamutban.

„A videofelvételt, amely a lefejezésüket mutatja – mondta el a huszonegy vértanú kivégzése után a Fides hírügynökségnek Anba Antoniosz Aziz Mina, Giza emeritus püspöke –, úgy készítették el, mint egy vérfagyasztó mozifilmet, hogy rémületet keltsen. Mégis ezen a sánti módon megrendezett, a vérszomjas gyűlöletet ábrázoló felvételen látszik, hogy néhány vértanú a barbár kivégzés pillanatában azt ismételteti: Uram, Jézus Krisztus. Jézus neve volt az utolsó szó, amely elhagyta az ajkukat. Amint az első vértanú a szenvedésük idején, ők is rábízta magukat Jézusra, aki nem sokkal később magához fogadja őket. Így ünnepelték győzelmüket, azt a győzelmet, amit semmiféle hóhér nem vehet el tőlük. A vértanúság utolsó pillanatában suttogott név vértanúságuk pecsétje volt.”

Forrás: Fides.org
Fordította: Thullner Zsuzsanna

(Folytatás az 1. oldalról.)

A tábor mottója Jézus többször hangoztatott felszólítása: „Keljetek fel!” Róbert atya elmondta: a lelki délutánra következő imaest a naimi ifjú feltámasztásához kapcsolódik. A táborokon a közösségekben hagyomány az imaest, amellyel arra hívják a fiatalokat, hogy lépjenek ki a mozdulatlanságból. Ez az alkalom elsősorban azt igyekszik tudatosítani a jelenlévőkben, hogyha Jézus szól – akár a halott naimi ifjúhoz –, az nem egyszerű kérés, hanem határozott felszólítás. Nem azt mondja, hogy kelj fel, ha van kedved.

Hangsúlyozta: ez az este azt szeretné megerősíteni a fiatalokban, hogy amikor Jézus szól hozzánk, szavaiban ott van isteni hatalma is, nem csupán a kedvessége, szeretete. Ezzel a hatalommal szólít mindnyájunkat, hogy keljünk fel, tegyünk valamit, többet, mint eddig. Helyettünk senki nem fogja megtenni, amit mi vállalhatnánk.

Az idei THN fő szervezője Isten országáról elnevezett Margit nővér volt. Felidézte: a mottó még a karanténos időszak kellős közepén született, amikor talán sokan érezték úgy, hogy belesüppedtek, beleragadtak valamibe. Ennek oka lehetett a külvilágtól a járvány miatt való elszigetelődés, a folyamatos monitor előtt ülés, a közeli és távoli jövő tervezhetetlensége. De végigmehetett ez a folyamat a lélekben, a bensőnkben is. Egyfajta fásultság, fáradtság, kilátástalanság a koronavírus-járványtól függetlenül is könnyen erőt vehet rajtunk. Margit nővér emlékeztetett arra, hogy Jézus a Szentírásban többször használja a kifejezést: „Kelj fel! Keljetek fel!” Ezt mondja, amikor meggyógyítja a bénát, amikor feltámasztja Jairus lányát vagy a naimi ifjút.

Ha az ember megérzi Isten közelségét és hatalmát, az ő szavára képessé válik arra, hogy felkeljen. Akkor is, ha korábban súlyos teher alatt görnyedt.

Fölkel Péter beteg anyósa, hogy az Úrnak szolgáljon. A vak Bartimeus, aki addig az útszélen koldult, szintén fölkel, hogy kövesse a Mestert, aki meggyógyíthatja. Fölkel Lévi-Máté is, akit korábban az emberek megvetettek. Jézus a Getszemáni-kertben szintén ezekkel a szavakkal fordul a tanítványokhoz, de korábban, a színeváltozáskor, a Tábor-hegyen is, amikor az apostolok megrémültek Isten közelségének és dicsőségének megtapasztalásától. Jézus szavában újjáteremtő erő van, és ezáltal az ember alkalmassá válik arra, hogy együttműködjön Istennel – mondta Margit nővér. Hozzátette: Jézus fölemel minket, visszaállítja a méltóságunkat. Meggyógyít bennünket, kivezet a sötétségből a viláosságra, és célt ad nekünk.

A lelkinap délutánján *Mohos Gábor* esztergom-budapesti segédpüspök mutatott be koncelebrált szentmisét.

A szentbeszédet Hatházi Róbert mondta. Utalva az idei THN rendhagyó megrendezésére, megállapította: tábor sincs, hegy sincs – itt az Alföldön végképp nincs. „Tábor-síki” délutánról beszélhetünk. Ám bármennyire fájdalmas kimondani, nem számít a hely. Akik rutinos Tábor-he-

Lépj ki a mozdulatlanságból

Tábor Hegyi Napok, lelki délutánnal

gyi lakók, azok tudják: megérkezni Homokkomáromba, fölmenni a hegyre, meglátni a kolostorépületeket, már megszűröl a templomot, meghallani a kutyus ugatását, látni a nővérek mosolyát, akik örömmel fogadják őket, mindezeknek mély érzelmi töltete van. Amikor megérkezünk, a „hazaérkeztem” hangulata tölt el bennünket – mondta a plébános. Hozzátette: az idei év egészen mást hozott. Mégis, reggel arra gondolt, hogy jó lesz ez a nap, mert nem a hely számít, hanem Isten, aki nemcsak a hegyen tud megjelenni, hanem a síkságon is, a pusztában is képes eljönni hozzánk.

Homíliájában Róbert atya Jézusnak a magvetőről szóló példabeszédéhez fűzte gondolatait. A történet alapvetően a magok sorsát meséli el, de a legfontosabb szereplője a magvető, aki elindul, és elhinti a magot. Van a magvetőnek egy, számunkra rendkívül fontos tulajdonsága: soha nem hagyja abba a munkáját, nem akad olyan reggel, amikor azt mondaná: ma nincs kedvem hozzá. Soha nem panaszkodik, hogy mennyi mag hull félre. Nem veszíti kedvét emiatt, nem kérdezi, miért is dolgozom, miért is vetem a magot, nem mondja, hogy abba hagyom, nem teszem többé. Nem számolgatja, mennyi termés lett a jó földbe hullott magokból, és azt mondaná: elég! Mennyi mindent adunk fel az életünk folyamán! Hány és hány dolog van, amire azt mondjuk: nem csinálom tovább, nincs hozzá energiám. Hányszor futunk neki, hányszor fogadkozunk, hogy mától megváltoztatjuk az életünket, közel leszünk Istenhez, és imádkozunk. De aztán hamar elkedvetlenedünk, feladjuk, és azt mondjuk, nincs is ennek értelme. Pedig itt van Isten, a közelünkben, ő mindig fölkel, és magot vet. Várja, hogy mi történik bennünk. Eljut-e az a mag a megfelelő helyre, és hoz-e termést? Minden egyes

harmincszoros, hatvanszoros, százszoros termést hoz. Amikor Isten igéje mégiscsak a megfelelő földbe hullik, az az egy mag a sokszorosát termi meg. Éppen ezért fontos, hogy minél többet befogadjunk Isten igéjéből. A szívem legyen minél alkalmasabb arra, hogy befogadjam, amit Jézus mond, és mindez eljusson a lényem

tást a lelkében, önmaga körül forgott és sötétségben élt, abban a tudatban, hogy semmi érdemlegeset nem tesz, csak a hatalmas, tátongó semmit érezte. Kereste a kiutat, de az imádság sem segített, beleragadt ebbe az állapotba.

Végül Jézus megszólította. A feleségén keresztül kapott tőle üzenetet, aki megfogta a

vállát, és azt mondta neki: Figyelj, Marci, ülj le kicsit, itt vagyok, szeretlek. Örülj a dolgoknak, vedd észre, milyen szép környezetben élünk! Semmit sem kell tenned, nyugodj le. Akkor megmozdult valami Marci lelkében, és azóta igyekszik változtatni magán. Otthon a feleségével dicsőítéseket tartanak, és a közös imádkozás közben érzi, hogy nem neki kell megoldania mindenki másnak a gondját. A közösség hordozza őt, a közösség által megérezheti Is-

ten jelenlétét, és ennek köszönhetően újra fölemelkedhet az életbe.

Ági huszonegy éves. Kiskunfélegyházáról érkezett a lelkinapra, főiskolás. Élete egy szakaszában mélypontra került, depresszióközeli állapotba. Kudarcnak élt meg mindent, úgy érezte, nincs benne semmi érték, senki nem szereti őt, aki pedig szeretettel közelített hozzá, azt eltaszította magától. Imádkozott ugyan Istenhez, de ez inkább hadakozás volt. Haragudott a Teremtőre, mert úgy érezte, ő ki tudná ragadni ebből a helyzetből, mégsem teszi; szeretni tudná, és értelmet adhatna az életének, de valamiért nem akarja. Ezt mély fájdalomként élte meg. Ezzel együtt mindennap járt szentmisére; szüksége volt erre, hogy a felszínen maradhasson. Az egyik alkalommal szentáldozás után minden tagját betöltötte, egész testét átjárta a szeretet. Soha nem érzett béke és boldogság áradt szét a lelkében. Ekkor rádöbbsent: nem le-

több-kevesebb sikerrel, de minden kudarcban megtapasztalja, hogy Isten szereti, és ez valóság. Isten nem akar tőle mást, csak azt, hogy hagyja magát szeretni, és akarjon a szeretetének sodrásában élni.

Az oltár mögött középen felfüggesztve látható volt egy ikon, amely a naimi ifjú feltámasztását (Lk 7,11–17) ábrázolta. Kriszta nővér a két tanúságtételt elemezve hangsúlyozta: vannak olyan helyzetek, amelyekből nem lehet egyedül felkelni.

Megélhetünk az életünkben egyfajta tehetetlenséget, mozdulatlanságot, amikor bezsüppedünk, beleragadunk egy állapotba. Ez is egyfajta halál: amikor nem tudunk mozdul-

ni, lefagyunk a félelemtől, a tehetetlenség érzésétől.

Előfordul az is, hogy egyes döntéseket nagyon nehezen tudunk meghozni. Elme-gyünk egy gyóntatóhoz, utána egy lelkivezetőhöz, aztán egy mentálhigiénés szakemberhez, majd egy pszichoterapeutához, és a keresztény barátainkkal is megbeszéljük, hogy mit tegyünk. Látszólag sok minden történik, de nem haladunk előre. Beleragadhatunk egy másfajta szerepbe is, amikor a külső szemlélő számára sok mindent teszünk, de a lelkesedés kiveszett belőlünk. A naimi ifjú történetében a fiatalember halott volt. Jézus nem is rá figyel, hanem az édesanyjára, aki szenved, és a barátaira, ismerőseire; látja a fájdalmukat. Odalép a koporsóhoz, és azt mondja: „Ifjú, mondom neked, kelj fel!” Vannak helyzetek, amikor semmit sem kell tennünk, csak hagynunk, hogy imádkozzon értünk a Szűzanya és az Egyház. Az Egyház szüntelenül imádkozik értünk, a Szűzanya pedig látja, hogy halottak vagyunk, és ez fáj neki. Jézus őt látja, és az Egyházat. Édesanyja és az Egyház imájára fog odalépni a koporsókhöz: „Ifjú, mondom neked, kelj fel!”, és kimondja ránk az életet adó szót.

A lelki délutánra a THN zenekara adott zenei szolgálatot. Alkalmi együttesről van szó, de ez a hangszeres tudásukon és az énekülésükön nem látszott. Lelkesedésük egyenes arányban állt zenei játéuk művészi színvonalával. A jelenlévők együtt énekelték velük a dalokat, és végigtapsolták, -táncolták az estét, végül körtáncban, egymásba kapaszkodva dicsőítették Istent. Jeremiás próféta sorai jutottak eszünkbe: „Akkor majd táncot lejt örömben a lány, az ifjak és az öregek egyaránt boldogok lesznek. Gyászukat akkor örömmre fordítom, megvizsgasztalom őket, s örömet szerzek nekik fájdalmuk után.” (Jer 31,13)

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

A BIBLIA ÜZENETE

Az ürességről és a bőségről

Mt 14,13–21

„Jézus elhajózott egy elhagyatott helyre” – az evangéliumi szakasz első mondata kettős távlatot bír. Először a kiválasztott hely csöndes magánya jelenik meg előttünk, amely lehetőséget teremt az elvonulásra, az elmélkedésre, a megnyugvást jelentő imára. Am a perikópa második felében megmutatkozik egy másik tónus is: az elhagyatottság mint üresség, mint hiány, mint lehetetlenség, kenyértelenség. Végig ugyanarról a helyről van szó, mégis mennyire másként mutatkozik meg ez a tér akkor, amikor a Mester lelkének perspektívájába állítjuk és amikor az emberi mivolt keretébe helyezzük. Ugyanaz a valóság, de milyen különböző a fénytörés!

A kettőt Jézus személye kapcsolja egybe. Ő az, aki a világtól elvonultan, csöndben születik és támad fel, akinek nyilvános igehirdető útja a megkeresztelkedés, majd a megkísértés pusztájától a Koponya-hely magányáig vezet. Ő az a tanító, aki miatt a pusztaság is tömeggel telik meg, és akinek érintésére a sivatag élettelen-sége, éhsége kenyérben való bővelkedésbe vált át. Jézus a pusztában élő, nomád pátriárkák gyermeke, aki kihívja a városlakókat az emberkéz építette falaik, az önmaguknak eszkábált biztonságai, bizonyosságai szűkös sikátorai közül, hogy megajándékozza őket a sík vidék tágasságával, a végtelen horizontot befogó látás képességével. Ő Istennek

az a végtelen csodája, akinek révén az, ami emberileg csak üresség, erőtlenség és nélkülözés lenne, végül bőséggé, elteléssé, megerősödéssé válik.

A kenyérszaporítás ezért nem pusztán anynyit árul el nekünk, hogy Isten jóságos és gondoskodó. Ha figyelmesen olvassuk a szentírási sorokat, felfedezhetjük, hogy létünk gyökereit is megérintő zárandoklatra indítanak minket. Szó szerint *kihívássá* válnak, hogy kérdésekkel szembesítsenek bennünket. El kell hagyni a várost, és ki kell lépni a kősvatag honába. El kell engedni az ilyen-olyan biztosítóköteleket, és kockáztatni kell. Az éhség mélységes tapasztalata nélkül nem tudjuk megízlelni az új, a réginnél sokkal többet adó manna ízét. A gyöngesség és a kiszolgáltatottság tudata nélkül nem lehet valódi, létünk mélyéből felfakadó bizalommal ráhagyatkozni Istenre.

Az Úr nem arra hív bennünket, hogy mindennapjaink városainak zegzugos forratakában pár percre, felszínesen találkozzassunk vele. Ő minket is kiszólít, mint az ósátyákat, mint a Jézushoz eljutni kívánó tömeget. Az állandó fogyasztás közepette a hiány, a *nincs* megízlelésére ösztökél, hogy ezáltal el tudjon tölteni bennünket a bőség, a *van* gyönyörűsége, amelyet egyedül ő adhat meg nekünk.

Török Csaba

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A hit alapja

A pünkösdi utáni 9. vasárnapon a vízen járásról szól az evangélium (Mt 14,22–34). Jézus a kenyérszaporítás csodája és az éjszakai imádság után a tenger színén járva ment a tanítványai nyomában. Bizony, próbára tette a hitüket, mert kísértetnek vélték. Péterét még inkább megpróbálta, aki nagy nekibuzdulása után megijedt és süllyedni kezdett. Am akinek Jézus Krisztus a sziklaszilárd biztos alapja, az életének legnagyobb veszedelmei közepette is biztonságban érezheti magát: Jézus megmentő kezébe mindig belekapaszkodhat. Erről a szilárd alapról tanít az apostoli szakasz is (1Kor 3,9–17).

Az *alapot* Pál apostol rakta le, természetesen az apostoltársaival együtt (1Kor 3,10). S ez az alap nem lehet más, mint maga Jézus Krisztus: „más alapot senki nem rakhat.” Ezt a munkát végezték az apostolok, ezt a munkát folytatják mai utódaik, a püspökök és segítők, a papok, miközben hirdetik az evangéliumot. És valóban, a legkisebb betűt sem szabad megváltoztatni benne (Mt 5,18–19). Milyen keményen fogalmaz Pál apostol: mindenki, aki más evangéliumot merne hirdetni, „átkozott legyen” (Gal 1,9), még az angyalok is! Ugyanakkor felszabadító érzés számunkra a hitünk biztos alapja: „apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, amelynek maga Krisztus Jézus a szegletköve” (Ef 2,20).

Az *épületet* nekünk kell felépítenünk. Milyen szomorú látvány, ha egy építkezés félbemarad! Legyen szó a legnagyszerűbb alapról, szilárd alapozásról, ha nem folytatódna a munkálatok, bizony, csúfnak mutatkozik az épület. Am az sem mindegy, hogy mit építenek az alapra. Lelki szinten sem, amiről Szent

Pál apostol beszél. Nem mindegy, hogy „erre az alapra aranyból, ezüsből, drágakőből, fából, szénából vagy szalmából épít-e” (1Kor 3,12). A hitbéli építkezésnél a két legfontosabb „építőanyagunk” a kinyilatkoztatás két forrása: a Szentírás és a szenthagyomány. Ezekhez társíthatjuk a hittani és lelki irodalmi műveket. Ma már számtalan lehetőség van arra, hogy további építő jellegű – valóban a hitet növelő és erősítő – kiadványokat találjunk: bőséges nyomtatott anyag áll rendelkezésünkre. De a különféle vallások közvetítésekből is meríthetünk olyan gondolatokat, tanításokat, amelyek építik a hitünket. Am vigyázni kell, hogy ezek valóban értékesek legyenek!

Bekövetkezik ugyanis a *megvizsgálás* az Úr napján. A „tűz majd megmutatja, kinek mit ér a munkája” (1Kor 3,13). Nemcsak annyiban lényeges ez, hogy mindenkiről kiderül, homokra vagy sziklára építette-e a házát, az életét, hanem annyiban is – és ez a legfontosabb –, hogy egyáltalán mit épített. A hitben, Isten és az emberek iránti szeretetben, a kegyelemeszközök segítségével leélt élet után bizonyára nem kell aggódnunk, mert „tűzálló” marad életünk építménye. Így várhatjuk azt is, hogy „jutalomban részesülünk” (1Kor 3,14).

Íme, láthatjuk, mennyire fontos a lelki építkezés. Az alapot maga Jézus Krisztus adja. Az épületünket mi magunk építjük fel a keresztény életünkkel. Mindezt annak tudatában tesszük, hogy bekövetkezik a tűzzel való megvizsgálás. Csak fordítsunk rá gondot!

Ivancsó István

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

Az Eucharisztia ünneplése 94.

Szent, Szent, Szent a seregek Ura, Istene!

„Az egyik így kiáltott a másiknak: »Szent, szent, szent a Seregek Ura, betölti az egész földet dicsőséggel!« Megrendültek a küszöbök alapjai a kiáltó hangjától, és a ház betelt füsttel. Ekkor így szóltam: »Jaj, nekem, végem van! Mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom, mégis a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim!«” (Iz 6,3–5; vö. Ez 3,12–13; Dán 7,10; Jel 4,8) Izajás számára az Úr világfeletti Isten, akit a templomi liturgia nyomán ő maga is többször Izrael Szentjének nevez (vö. Iz 1,4; 5,19; 17,7; 31,1). Izajás kedvelte a silói szentélyhez kapcsolható megszólítást is, amelyben Isten védelmező és népéért küzdő Isten: a Seregek Ura (vö. 1Sám 1,3; 4,4; 2Sám 5,10; Iz 1,9; 2,12; 3,1.15; 6,3). A ránk maradt héber nyelvű Szentírás szövegében a Zsoltárok könyve egyes szám harmadik személyben fogalmaz a prófétához hasonlóan: „Király az Úr! Reszkessenek a népek! A kerubok fölött trónol, rettegjen a föld! Nagy az Úr a Sionon, fölséges minden nép felett. Magasztalták nagy és félelmetes nevedet, mert *szenstésges*. A nagy király az igazságot szereti: te rendeltél egyenességet, te szereztl Jákobban törvényt és igazságot. Magasztaltjátok az Urat, a mi Istenünket, boruljatok le lábának zsámolya előtt, mert *szenstésges ő!*” (Zsolt 99,1–5) A szeráfok éneke, amelyet a próféta idéz, nagy valószínűséggel már a jeruzsálemi liturgia része volt, amelynek éneklése misztikus elragadtatással és teofániával párosult.

A zsidó vallási irodalom három változatban is fennmaradt ószövetségi apokrif iratában (Kr. e. I. évszázadtól), Hénok könyvének etióp változatában (1Hen) találjuk az első képes beszédet az eljövendő Isten országáról: „Abban az időben felhő és forgószél ragadott el a földről, és letett a menny végében. Itt egy másik látomást láttam (...) Téged dicsőítenek a soha nem alvók; dicsőiséged előtt állnak, dicsőítenek és magasztalnak Téged, miközben ezt mondják: *Szent, szent, szent a Szelleme Ura, betölti a földet*

szellemekkel” (1Hen 39,3–4a.12 in Óí 2,62–63). Ez is arról tanúskodik, hogy az Izajás által idézett *Kados* még évszázadok múltán is inspiráló volt.

A felsorolt szövegrészek mind arról tanúskodnak, hogy a keresztény kultusz már korán a magáénak érezte a templomi liturgia *Kados* énekét, így a *Te Deum laudamus* kezdetű himnusz eredete és értelmezése szorosan kapcsolódik az Eucharisztia ünnepléséhez és kozmikus jellegű teológiájához. Az említett szövegek emellett nem feledkeznek meg arról sem, hogy az angyalok Isten színe előtti, szünet nélküli szolgálata – amely az Egyház nyilvános és közösségi istentiszteletének mintája – az egyén evangéliumi lelkületének (vö. Lk 18,1; Róm 1,9; 9,2; 1Tessz 1,2; 5,17), ezáltal erkölcsi szentségének alapja is, ahogyan erre *Római Szent Kelemen* is utal (1Kor XXXIV,6–7 in Ókori keresztény írók 1., 131. old.)

A latin rítusban az V. századtól, a keleti liturgiában pedig már a IV. századtól bizonyítottan dokumentálható a Triszágion éneklése (példa *Thmuiszi Szerápcion Szakramentáriuma*). A liturgikus ének ettől fogva tartalmában már sokkal többet mond: nemcsak azt, hogy Isten világfeletti és felfoghatatlan, hanem azt is, hogy három személy közössége. A Háromszor Szent (Ter-sanctus) esetében olyan énekről beszélünk tehát, amely közös tétel a nyugati és a keleti liturgiákban. A görögkeleti liturgikus hagyományban egyfajta *epinikion*, vagyis győzelmi ének. A nép énekeként tekint rá az Apostoli konstitúciók szerzője, valamint *Jeruzsálemi Szent Kúrillosz* és *Aranyszájú Szent János*. Míg a gallikán típusú liturgiákban továbbra is a nép éneke volt, a római liturgiában néha a szubdiákonusok énekes szolgálatához tartozott.

A *Te Deum laudamus* ötödik verseként Isten irántunk való megrendítő szeretetének énekvé válik, amelyben a világfeletti Isten bevon minket életközösségébe. Am ennek megértése a kicsinyek lelkületéhez kapcsolódik (vö. Mt 11,25–27).

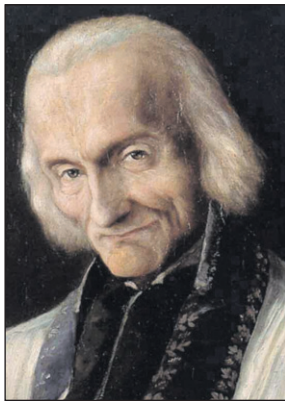
Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Vianney Szent János

Augusztus 4.

Gyermekkora a francia forradalom időszakára esett. Titokban, éjszakánként járt hittanórákra, a kolostorukból elűzött apácák tanították. Elsőáldozó egy pajtában lett, ami elé szénásszerkeret húztak, hogy eltereljék a hatóságok figyelmét. Iskolába keveset járt, mert a mezei munkában kellett részt vennie. Ezért alig tudott írni és olvasni. De nem volt különösebben tehetséges sem: amit tanult, nagyon hamar elfelejtette. Ugyanakkor kamasként föléledt benne a papi hivatás vágya. Egy művelt pap, *Balley* maga mellé vette, és felkészítette a papszentelésre. Am csak a lyoni érseki helynök segítségével sikerült végül a terv, aki *Balley* barátja volt, és *János* mellé állt. Mivel gyatra tanulmányi eredményei voltak, így indokolták a papságra való alkalmasságát: „Jámor lélek, ismeri a rózsafüzért és tiszteli a Szűzanyát. A többi a kegyelem és a szíve majd elvégzi.”

Első miséjét 1815. augusztus 14-én mutatta be a szemináriumi kápolnában. Fölszentelése után *Balley* káplánja lett. Ő hamarosan a gyóntatójává választotta Jánost, majd szeretettel és humorral bevezette az imádságba és a példás aszketikus életbe. Miután *Balley* két és fél évvel később elhunyt, Jánost plébánoshelyettesi kinevezéssel Arsbba küldte a püspöke.

Megérkezése után két évvel súlyos lelki válságon esett át. Kérte a lyoni érsektől, hogy elhagyhassa Arstot. Ez volt az első menekülési kísérlete, amit még sok követett élete során. Az érsek áthelyezte Salles-ba, csak hogy a Saone folyó éppen áradásban volt, és néhány hívó tiltakozott a távozása ellen, így nem tudott elutazni. Végül feladta távozási tervét, belevetette magát a munkába: renováltatta az öreg templomot, és a környékbeli falvakban részt vett a hitélet föllendítésére tartott népmisziókban. Csak hogy prédikálni sehova sem hívták, többnyire csak az egyik sarokban gyóntathatott.

Miközben a többi pap között – ahogy ő mondta magáról – olyan volt, mint a falu boldnja, azokat a lelkeket, akik rábízták magukat, a tökéletesség útjára vezette. Néhány család, akiket megragadott János szava és élete, áttelepült Arsbba. Az arsi iskolát 1826-ban a szegény és szülők által elhagyott kislányok otthonává alakította át.

Sok nehézséggel, áskálódással és kísértéssel kellett megküzdnie, de aztán megtalálta a maga útját. Arsban a hit lassan éledezni kezdett. János éjjel-nappal gyóntatott, és kiderült, hogy ismeri a szívek titkait. Az évenként Arsba zárandókló emberek száma végül már a százezer felé közeledett, annyian akartak Jánostól lelki tanácsokat kapni.

Halála előtt mindenét szétosztotta a szegények között.

L. K.

AUGUSZTUS 2., ÉVKÖZI 18. VASÁRNAP (Vercelli Szent Özséb püspök, Eymard Szent Péter Julián áldozópap, Lehel) – Iz 55,1–3 (*Jöjjetek és egyetek.*) – Róm 8,35.37–39 (*Semmiféle teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől.*) – Mt 14,13–21 (*Mindannyian ettek, és jól is laktak.*) – **Zsoltosma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 222 – ÉE 591, Ho 222 – ÉE 144, Ho 123 – ÉE 540, Ho 150 – ÉE 190.

AUGUSZTUS 3., HÉTFŐ (Hermina, Ágost, Nikodémusz) – Jer 28,1–17 – Mt 14,22–36.

AUGUSZTUS 4., KEDD – **Vianney Szent János Mária áldozópap emléknappja** (Domonkos, Dominika) – Jer 30,1–2.12–15.18–22 – Mt 15,1–2.10–14.

AUGUSZTUS 5., SZERDA – **Szűz Mária római főtemploma felszentelésének emléknappja** (*Havas Boldogasszony*) (Emőd, Krisztina) – Jer 31,1–7 – Mt 15,21–28.

A hét liturgiája

A év

Domonkos áldozópap emléknappja (László, Eszmeralda) – Hab 1,12–2,4 – Mt 17,14–20.

AUGUSZTUS 9., ÉVKÖZI 19. VASÁRNAP (A keresztről nevezett Szent Teréz Benedikta – Edith Stein – szűz és vértanú, Európa társvédőszentje, Emőd, Román) – 1Kir 19,9a 11–13a (*A hegyen járulj az Úr színe elé!*) – Róm 9,1–5 (*Inkább azt kívánnám, hogy magam legyenek atok alatt testvéreimért.*) – Mt 14,22–33 (*Paráncsold meg, hogy a vízen hozzád menjek!*) – **Zsoltosma:** III. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 227 – ÉE 588, Ho 227 – ÉE 143, Ho 119 – ÉE 540, Ho 271 – ÉE 360.

(Folytatás az 1. oldalról.)

Már mutatja is a mine-craftos szimbólumokat, amelyeket filctollal rajzolnak majd a textilre. Lelkesen mesél a számítógépes alakzatokról, figurákról, aztán továbblép a közelben lévő asztalokhoz, a magas fák alá, ahol többen gyülekeznek már, fehér pólókkal a kezükben.

Miközben a tábori ruhadarabok készülnek, egy másik csoport a házban számítógépezik. Itt is, ott is körülbelül tízen vannak, többen aligha lehetnének, hiszen a járvány-időszakban be kell tartani a szabályokat, és erre ügyelnek is a szervezők.

Meglepetésünkre nem csak fiúk ülnek a „számítógéptermekben”, sőt nem is csak ülnek: egymásnak segítenek, felállnak a gép mellől, próbálgatják a robotszerkezeteket, legőelemeket illesztgetnek vagy a tanítási célból idehozott hidraulikus robotkart mozgatják.

Zuggó Zsolt örömmel beszél arról, hogy idén nyáron a Szent Mihály Plébánia és a Szent Angéla Ferences Iskola hittantáborában is bemutatják a robotikaprojektet. Egy egész napot szenteltek ennek, és másnap már hiányolták a folytatást a gyerekek.

Az egyik táborozó kisfiú, *Dávid* idén végezte az első osztályt; kifejezetten a népszigeti tábor kedvéért gyakorolta nyáron is az olvasást, hogy ezzel már ne legyen probléma a foglalkozásokon.

A gyerekek a számítógépek segítségével programozzák az úgynevezett Edison-robotokat, ezeket a kis gurulós szerkezeteket, amelyekre legőelemek építhetők.

Az egyik fiú a barátjával együtt éppen egy darut épít a robotalapra, *Réka* és *Lili* tegnap rajzokat készített a programozott járműre illesztett filctoll segítségével. Réka hatyút alkotott ezzel a technikával.

A napközis tábor szakmai vezetője, *Komjáti László* odaadóan foglalkozik a 10–15 éves fiatalokkal, akik közül többen itt ismerkedtek meg a programozás alapjaival.

Új utakon

Plébániai napközis robotikatábor a Népszigeten

lás, a kis gépek megalapozták a tábor technikai hátterét. A számítógépeket adományokból vásárolták.

Az Edison-robotoknak egy grafikus számítógépes felüle-

László és Zsolt együtt vezetik a Szent Jeromos Robotika Klubot, amely alapítványi formában működik tovább. A napokban létrehozták a bibliafordító szent nevére keresztelt robotikaalapítványt, ami elengedhetetlenül szükséges a fejlesztésekhez, a továbblépéshez.

S hogy miért éppen *Szent Jeromosra* esett a választás? László beszél erről: „Kerestem

egy névadó szentet, és a *Magyar Kurír* oldalán található alkalmazás segítségével bekopogott hozzánk Jeromos. Azaz egy rövid ima után elindítottam a »szentgenerátor« alkalmazást, amely elsőre az ő nevét dobta ki, aki a diákoknak és a tanároknak is a védőszentje.”

Azt tapasztaljuk, hogy a hívő közösségekben is vonzó az új utakon járó foglalkozá-

sok – teszi hozzá Zuggó Zsolt, aki Isten vezetéséként értelmezi a gyerekek és a szülők nyitottságát, a sikert.

László és Zsolt kezdetben két-három családdal összefogva vásárolt három robotot, majd László egy ausztráliai robotépítő-versenyen első helyezést ért el, és jutalmul tíz darab Edison-robotot kapott. Ettől kezdve nem volt megál-

ten lehet utasításokat adni, beállítható a robot sebessége, feltetelekhez köthető a mozgása. A rajta lévő LED-égők vezérelhetők, zenét is kapcsolhatunk hozzá, magyarázza László, akinek a fia éppen a magyar Himnusz programozta a kis „autóra”.

A népszigeti bejárós táborba fél 9-re ér be a csapat a plébániáról. Imával kezdenek.

Napi háromszori étkezést biztosítanak a gyerekek számára. A táborozók felváltva ülnek a számítógépekhez, negyvenöt percenként váltják egymást. Amíg az egyikük programoz, addig a másik pólót fest vagy focizik, metázik.

A hét folyamán elmagyarázzák nekik a robotok működését, a programozási nyelvet. A terv szerint a számítógépek előtt lévő asztalra építenek

egy teljes várost, és a robotok a felrajzolt utakon haladnak majd. Azután épül egy kikötő is, daruval.

Hamarosan kilencvenéves a Szent Mihály-templom, a gyerekekkel együtt szeretnék megépíteni az épület kicsinyített mását. Emellett persze mindig adódik lehetőség a szabad játékra is, legyen szó a Minetestről a számítógépen vagy metázásról a hatalmas füves területen.

Feltűnik, hogy a teremben is és kinn, a fák alatt is béke van, a gyerekek szívesen foglalatkosodnak az éppen aktuális feladatokkal, fegyelmezni sem kell őket. A hét további részében a foci és a metázás mellett számos meglepetés-program vár rájuk, a nyári időben a szervezők még vízipisztolyos tábori csatát is kilátásba helyeztek.

A tervek szerint jövőre mindezt már a Salaton mellett élvezhetik a robotika iránt érdeklődő gyerekek.

Körössy László
Fotó: Lambert Attila

Érseki áldás a göncruszkai templomon

Ternyák Csaba egri érsek július 18-án érseki szentmise keretében megáldotta a pályázati és egyházmegyei forrásból felújított templomot Göncruszkán.

A hívek régi vágya volt, hogy megszépüljön a templom. 2011 óta keresték a forrásokat az épület, főként a tetőzet felújítására. Az egyházközség 2017-ben nagyobb összeget nyert egy pályázaton, de ez kevésnek bizonyult a munkálatokhoz – mondta el *Zsova János*, Vizsoly plébániai kormányzója, aki 2018 óta szolgál a területen.

A beruházás összköltsége 76,5 millió forint volt, ennek kétharmadát az egyházmegye állta. Így újulhatott meg az 1851-ben épített, Nagyboldogasszony tiszteletére szentelt templom.

A plébániaközség egy ifjú tagja verssel fogadta a főpásztort. Az ünnepi szentmisén az egyházközségi képviselő-testület elnöke a köszöntőjében hangsúlyozta, hogy a közösség már hosszú ideje nagyon várta a felújítást, a templom ugyanis beázott és homlokzata is omladozott. A testület vezetője köszönetet mondott *Zsova János* atyának és mindenkinek, aki

támogatta a templom megújulását.

Az épület falait a szentmise kezdetén áldotta meg Ternyák Csaba érsek. A főpásztor a szentbeszédében szólt arról, hogy az ünnep túlmutat a település határain. Itt vannak a környező egyházközségek lelkipásztorai, hívei, eljöttek hálát adni ezért a csodálatos templomért, amely Göncruszkát szobá teszi, Isten dicsőségére. Ez utóbbi a legfontosabb: hogy dicsérjük az Urat, lelkünket hozzá emeljük, jobbá legyünk, és mindig tudjunk új életet kezdeni – mondta az érsek.

A jó és a rossz küzdelme nem rajtunk kívül álló valóság. Önmagunkba tekintve kellő alázattal megtapasztalhatjuk, hogy mi is küzdünk a gonosszal, ami újra meg újra fel akar tűnni az életünkben. Ez a küzdelem élethosszig tart, mindenkinél. De a Szentírásból is tudjuk, hogy Isten nem bosszúálló; azt akarja, hogy a bűnös megtérjen

és éljen, hogy jó útra térjen. A jó és a rossz közötti határvonal a szívünk mélyén húzódik. Csak rajtunk áll, hogy melyiket választjuk, hová állunk egyéni életünkben és a közösségeinkben.

Isten a rosszal szemben is türelmes, tudja, hogy a végső győzelem a jóé, de napi sikereket mindig elérhet a gonosz. Sokszor hibázunk: küzdünk, szabadulni akarunk a rossztól, ám előfordul, hogy nem találjuk a jó

irányt. Szent buzgalmunkban, nagy igyekezetünkben megfelleledkezünk arról, hogy a jóra irányítsuk a figyelmünket, hogy a jóval győzzük le a rosszat. Gyöngeségünkben azonban segítségünkre siet a Lélek. Keresztényként az a feladatunk, hogy életünk során ápoljuk, öntözzük, növeljük a jót. S ha máról holnapra jobbak leszünk, adjunk hálát érte! – buzdított az érsek.

Ez a templom kövekből épült, melyeket külső segítséggel tudtunk helyrehozni. Hálával tartozunk mindazoknak, akik a pályázati forrást a rendelkezésünkre bocsátották. Am az élő kövek, melyekből az igazi Egyház épül, nem újíthatók meg egyházi vagy pályázati pénzből. Ez a megújulás rajtunk múlik – figyelmeztette a híveket Ternyák Csaba. – Legyen ez a templomfelújítás nagyszerű alkalom arra, hogy mi is megújítsuk életünket az Egyház szentségei, kegyelmi segítsége által.

Forrás és fotó:
Egri Főegyházmegye

Miért pont engem választott?

Bemutatjuk a Szeged-Csanádi Egyházmegyében szolgáló újmisé papokat

(Folytatás az 1. oldalról.)

„Elsőáldozás után teljesen elmaradtam a templomból és a hittanóráról is. Hetedikes voltam, amikor a közösség visszahúzott. Minden péntek este közel harmincan gyűltünk össze a fiatal papunk hívására. Nyitott volt, és az életét rokonszenvesnek, vonzónak találtuk. Kihagyhatatlan programot jelentettek számunkra ezek a találkozások. Nagyon jó csapattá váltunk, vasárnaponként együtt ministráltunk.” *Balogh Ottó* különösen szerette az oltár körüli szolgálatot. Az idős nénik meg is jegyezték: Olyan szépen ministrálsz, te biztosan pap leszel! Ez a mondat meglepő volt számára, mert nem igazán tudta elképzelni magát papként. A középiskolában nagy lendülettel fordult az informatika felé. Úgy gondolta, ez az ő útja. De valahol ott munkált benne a kétség, úgy érezte, talán mégiscsak a papság felé kellene elindulnia. Jó plébánosai voltak, sokat beszélgettek a gimnázium éve alatt. Ott eljárt az egyházmegye hivatásistáztató lelkigyakorlataira. Ezek a hétvégék segítettek neki szembenézni önmagával és az istenkapcsolatával. „Ott jöttem rá, hogy ami elől menekültem, az mindig velem volt. Többé már nem az volt a kérdés, hogy miért legyek pap, hanem hogy mi tart vissza, miért mondok nemet. Egész életemben a számítógép előtt ülök? Tényleg ezt akarom? A gimnázium végére beláttam, hogy mindez csak menekülés volt. Sokáig nem értettem, és talán még most sem értem, miért pont engem, méltatlan embert választott Isten erre a nagy hivatásra. Bízom a kegyelmében és abban, hogy ha meghívott, annak egészen biztosan nyomós oka van.” Ottó végül jelentkezett a szemináriumba.

Nnadi Omyedikacshi Benjamin

Amanso Brendan Chika

A tanulás nehéz tárgyakkal kezdődött, például az ógörög, a latin. „De belenvelkedtem. A küzdelmek segítettek, hogy felnőjek ehhez a hivatáshoz. A tanulás mellett a szemináriumban és az egyházmegyében is rengeteg programhoz kapcsolódtunk, amelyek által a papi élethez nélkülözhetetlen tapasztalatokra tettünk szert.” Ottó számára a készület során nagyon fontos volt a gyakorlat. Szeretett kijárni a programokra, ifjúsági találkozóira, plébániai hétvégéire. Örömet jelentett számára, ha prédikálhatott, emberekkel találkozhatott, beszélgethetett. Így „rögtön megérzi az ember a szolgálat ízét”. A szegedi szeminárium képzése során az első két évben a

szociális területen végzett munkába kóstolnak bele a növendékek: hajléktalanokkal, sérültekkel, idősekkel foglalkoznak. Az utolsó három évben plébániai gyakorlaton vesznek részt, félévente három-négy hétvégét töltenek egy-egy helyen. Ezeken a hétvégéken a helyi plébános munkájába kapcsolódnak be: esküvőkön, keresztelekőn, temetéseken szolgálnak, és részt vesznek az ifjúsági foglalkozásokon. Egysszóval együtt élnek a plébániával. Mindez megerősítést hozhat a növendék számára a hivatásával kapcsolatban. Választ kaphat arra a kérdésre, hogy jó úton jár-e, neki való-e a papság, a magáénak érzi-e ezt az életet. Ottó igennel válaszolt ezekre

a kérdésekre. Július 25-én szentelték pappá Szegeden, és másnap Orosházán mutatta be első szentmiséjét.

A boldog ember többet él. Nigériai újmisések: Amanso Brendan Chika és Nnadi Omyedikacshi Benjamin. Nigériától Szegedig hosszú utat tett meg Brendan és Benjamin.

mint 20 millióan élnek. Ötven százalékuk keresztény, ebből húsz százalék katolikus. Az Open Doors keresztény emberi jogi szervezet jelentése szerint jelenleg Nigéria a legveszélyesebb ország a Krisztushívók számára. Ennek ellenére a keresztényeknek itt természetes a templomba járás,

Balogh Ottó

Mindketten tizenévesen léptek a papság felé vezető útra. Hazájukban a papi hivatás iránt érdeklődők az elemi iskola négy osztályát elvégezve a kisszemináriumban kezdik meg a tanulmányaikat. Érettségi után pasztorális gyakorlatot teljesítenek, majd egy spirituális év következik, azután pedig a nagyszeminárium.

A két fiatalember a püspöktől kapott lehetőséget arra, hogy Magyarországon tanulhasson, és a szeminárium elvégzése után itt szenteljék pappá a Szeged-Csanádi Egyházmegye szolgálatára. „Míg egykor innen indultak hittérítők hozzánk, most mi jövünk ide. A törzsünkben nincs olyan nagycsalád, amelyből valaki ne lépne papi pályára. A plébániákon négy-öt pap szolgál” – mondja Brendan, hozzátéve, hogy országukban a lakosság számarányához képest is sok a pap. Nigéria korábbi fővárosában és ma is legjelentősebb gazdasági központjában, Lagosban több

és a hitük erős. Vallják, hogy a boldogság közösségben érhető el, és ennek lehetőségét adja meg számukra az Egyház.

A kisszemináriumban, ahol Brendan és Benjamin is tanult, évente száz-százötven gyerek kezd meg tanulmányait a papság szándékával, és tíztízzenöt növendék jut el a föl-szentelésig. „Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak” – idézi a Máté-evangéliumból Benjamin. Aki felvételt nyer a kisszemináriumba, az rá lép egy, a papság felé vezető, tizenhat éven át tartó útra. Az érettségi után a püspök és a növendék minden évben újra döntést hoz az folytatás lehetőségéről.

A kisszeminárium lényegében középiskola. A képzéshez hozzátartozó pasztorális gyakorlat – a nevével ellentétben – nem a hívek közötti szolgálatot jelenti, hanem tulajdonképpen egy mindenesmunkát, amit a növendékek a plébánián végeznek. Hozzá tartozik a fűnyírás, az autósítás, az

irodai munka is. A spirituális év pedig olyan időszak, amelynek során a lelkiélet áll a középpontban, bibliaolvasással, imádságokkal, kis ízelítővel a teológiai tanulmányokból.

Brendan és Benjamin 2014-ben érkezett Szegedre. Szemináriumukból már mások is voltak olyanok, akik külföldön folytatták a tanulmányaikat. Püspökük kettesével-hármasával küldi őket, hogy testvérei legyenek egymásnak az idegen országban. Hazánkban ők az elsők. Komoly megpróbáltatást jelentett számukra a nyelvtanulás. Megértették, hogy a beilleszkedésük egyik legfontosabb feltétele a nyelv ismerete és a megfelelő hozzáállás, hogy az emberek érezzék, szeretnének részévé válni az itteni életnek. Beszélgetésünk a legjobb bizonyosság arra, hogy minden nehézség ellenére sikerült elsajátítaniuk a magyar nyelvet.

A nigériai kisapok élet-szemlélete elgondolkodtató. Olyan országból jöttek, ahol a korszámú jómódú és a mély-szegénységben élő tömegek között nincs meghatározó középosztály. Brendan és Benjamin hazájában állandó a keresztényüldözés. „Próbálunk boldogok lenni. Az élet gondjaival szemben megtesszük, amit lehet. Van egy mondanálunk: »a boldog ember többet él.« A nehézségek adva vannak. De ha szomorú vagyok, attól nem oldódik meg semmi. Valljuk, hogy »tedd meg, ami emberileg lehetséges, a többi pedig irányítsd Isten felé«. Ha az ember úgy érzi, hogy mindent megtett, akkor elégedetten térhet nyugovóra estéknél.”

Amanso Brendan Chikát és Nnadi Omyedikacshi Benjamint július 25-én *Kiss-Rigó László* szeged-csanádi püspök szentelte pappá.

Trauttwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Mária mindig a Fiához irányít bennünket

Kármel-hegyi Boldogasszony-búcsút ünnepeltek Keszthelyen

Korzenszky Richárd OSB nyugalmazott tihanyi perjel július 18-án vigíliai szentmisét mutatott be a keszthelyi bazilikában. A szertartáson Fodor János, a templom plébánosa, valamint Kiss Zsolt balatonkeresztúri plébános koncelebrált. A vasárnapi ünnepi szentmisén Udvardy György veszprémi érsek adott útmutatást és bátorítást az ünneplő híveknek.

Úgy gondoljuk, hogy minden megmagyarázható racionálisan, mi vagyunk az urai ennek a világnak, és nincs semmiféle mérce, nincs is szükség rá. Előbb-utóbb azonban rádőbbenünk, hogy nélkülözhetetlen az útmutatás, mert különben eltévedünk az életben, a világban. Kívétel nélkül mindannyian vándorok, jövények és esendők vagyunk. Keresgünk az életünk értelmét, és szükségünk van biztosan fénylő, útmutató csillagra. A tengerjárók szép csillaga, Mária, az úton lévő pártfogója sohasem önmagát állítja a középpontba, sohasem önmagára mutat, ha-

nem Fiára, Jézusra – hangsúlyozta prédikációjában Korzenszky Richárd.

A szentmise után megnyitották a nyugalmazott tihanyi perjel *Ég és Föld között* című fotókiállítását a templom folyosóján. A bencés szerzetes úgy fogalmazott: „Nem vagyok fotóművész, de látni vágyom, nem csupán nézni!”

Kiállításával arra szeretné felhívni a figyelmet, hogy meglássuk a körülöttünk lévő csodát, a mélyebb valóságot. A tárlat szeptember végéig tekinthető meg a keszthelyi Kis Szent Teréz-bazilika kiállítóterében.

Az ünnepi búcsúi szentmise szónoka július 19-én Udvardy György érsek volt. *Németh Norbert*, a Pápai Magyar Intézet rektora és *Bajner István* nyugalmazott plébános koncelebrált.

A veszprémi érsek a hivatalba lépése óta most először látogatott el a keszthelyi Kis Szent Teréz kármelita bazilikába.

Úgy vagyunk itt, mint akiket Jézus Krisztus az Édesanyjára bízott, mint akik szorosan hozzá tartozunk. Hiszen teljesíteni akarjuk a paran-

csait, mert tudjuk, hogy jók, és az életre vezetnek bennünket – kezdte szentbeszédét a főpásztor.

Mária példájából láthatjuk, hogy Isten ajándékozó. Vállalja az ember szegénységét, és hozzánk alkalmazkodva, csendben lép be az ember életébe, úgy, ahogyan fogadásunk,

életünk kezdetén mi mindannyian. Megköszönjük a mai ünnepet, azt, hogy Mária életében Isten titka tárul föl előttünk – mondta az érsek. – Égi Édesanyánk támogat, óv, oltalmaz, erősít és bátorít bennünket, otthont teremt nekünk, és bízik bennünk.

A szentmise végén Fodor János plébános köszönetet mondott Udvardy Györgynek, hogy prédikációjával és gondolataival utat mutatott a jelenlétnek.

Kasin Konsztantín és Lvovna Natalia Keszthelyen élő orosz művész házaspár a templomról készített grafikájával ajándékozta meg a főpásztort.

Az ünnep zárásaként a hívek skapuláris körmenetben vitték végig Keszthely utcáin a Kármel-hegyi Boldogasszonyt a karján Jézussal ábrázoló szobrot, majd a bazilikába visszaérve a Te Deummal adtak hálát a kapott kegyelmekért.

Udvardy György köszönetet mondott mindazoknak, akik széppé tették az ünnepet. Háláját fejezte ki Fodor Jánosnak az elmúlt évek munkájáért, a szolgálataért, és köszönetet mondott *Támás Zoltán* káplánnak is. Kérte a hívek közösségét, hogy imádkozzanak értük, és fogadják szeretettel, készséggel az újonnan érkező plébánost, *Mezei András* és az új káplánt, *Bácsa Dávidot*.

Forrás és fotó:
Veszprémi Főegyházmegye

Örök értékek a jövő nemzedékének

Online hitoktatói módszertani képzések

„Nagyon sok új ismeretet gyűjtöttem. Nagy lehetőség lenne, ha maradnának a kínálatban ilyen online jellegű továbbképzések, mert számomra ez a vállalható, teljesíthető, és örömmel képezném magam” – írta egy online képzésen részt vevő hitoktató. Eddig már 116 katekéta élt a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Hitoktatási Bizottságának weboldalán meghirdetett lehetőségekkel, melyekről Horváth Ágnes SDSH írt összefoglalót.

Az idén tavasszal előtérbe került e-oktatás kiemelkedő fejlődési és fejlesztési lehetőségei elé állította nemcsak az iskolarendszerben tanító pedagógusokat, hanem minden katekétát, hitoktatót és hittanárt is. Akár oktatási intézményi keretek között, akár plébániai hittanórák és közösségi programok alkalmával segítjük a ránk bízottak Krisztussal való közösségre lépését, az örök evangéliumi értékek nem változnak. Továbbadásuk módja viszont igen. Mi lehet a híd Isten és a mai gyermek vagy fiatal szíve között? Ez a kérdés még mélyebbre hatóan tárult elénk a digitális oktatás márciusi bevezetésével. Bár közeg más lett – tanterem és plébánia helyett az internet adta lehetőségekre kellett szorítkoznunk –, a küldetés változatlan: „Hirdesd az evangéliumot, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan” (2Tim 4,2).

A járványidőszakban hirtelen keletkezett szükséghelyzetben a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Hitoktatási Bizottsága szervezésében létrejött az *e-hittan.katolikus.hu* honlap, azzal a szándékkal, hogy segítse a katekézis elektronikus úton történő megvalósítását. Különböző egyházmegyék kateketikai referenseinek, papjainak és katekétáinak együttműködésével, kártartó szolgálatával országsszerte sikerült támogatni a katolikus hittan elektronikus oktatását. Ám ez nem elég.

A jövőbe tekintve olyan fejlesztések szükségessége a katekézis terén, amelyek a mai társadalom viszonyai között élő embert is meg tudják szólítani, és alkalmasak arra, hogy hidat építsenek közte és Krisztus között. Ehhez elengedhetetlen a katekétáink fejlesztése, bátorítása, hogy digitalizált világunkban merjenek hidakká válni, és olyan médian keresztül megszólítani fiatalja-

inkat, gyermekeinket, amit naponta használnak. Fontos megemlítenünk, hogy mindez csak eszköz; segíthet, különösen a jelen helyzetben, de természetesen nem pótolja és nem helyettesíti a hitátadásban, a hitre nevelésben nélkülözhetetlen személyes kapcsolatot, ami a hit lényegéhez tartozik. A módszerek sohasem ennek kizárását célozzák, éppen ezt hivatottak elősegíteni.

Ennek tudatában a nyári szüniidő kezdetével három olyan lehetőség nyílt katekéták számára, amely éppen az említett készségek fejlesztését, szakmai alkalmazását, a katekézis céljának és feladatainak megvalósulását tűzi célul maga elé az e-oktatás és az internet világában.

A Kalandok és Álmodások Szakmai Műhely online bibliái élménypedagógiai képzésén eddig ötvenhat katekétavett részt, nyolc egyházmegyéből. A három alkalommal meghirdetett, egyenként háromnapos online képzés középpontjában a gyerekek és a fiatalok szociális kompetenciáinak fejlesztési lehetőségei állnak, illetve ezek dinamikus, élményt és tartalmat adó kivittelezése online és offline helyzetben. Az alapok és az innovatív pedagógiai szempontok, a katekéták személyének és magabiztosságának megerősítése egyaránt hangsúlyt kapott a képzés során.

A *Punya, egy falat kenyér* elnevezésű módszertani képzés Versey Beáta-Mária nővér vezetésével zajlott négy alkalommal, az ország határait átlépve. Összesen hatvan hitoktató vett részt a képzésen, nyolc hazai és három külföldi egyházmegyéből. A négyórás online alkalom része volt többek között a képmeditáció megtanítása képregénykoc-kákkal, a karakter- és szerepépítés lehetősége személyesen vagy Zoomon keresztül, valamint a bibliából ismert lepra és a Covid-19-vírus hasonlóságának felismerése.

A katekéták augusztusban négy időpontban tudnak majd részt venni *A katekézis céljának megvalósulása online térben* című, ötórás internetes kateketikai felkészítésen, amely azzal foglalkozik, hogy a mai digitális oktatási helyzetben miként tudnak megvalósulni a katekézis feladatai. A katekézis egyetemes egyházi megközelítése alapján – az újonnan megjelent *A katekézis direktóriumát* (*Direttorio per la catechesi*) is beleértve – és a gyakorlati tapasztalatok felhasználásával ad támpontot az online hitok-

tatás területén. A felkészítésre a meghirdetést követő első három napon már 59-en jelentkeztek a Hitoktatási Bizottság *e-hittan.katolikus.hu* weblapjának Teofil aloldalán. A további érdeklődők jelentkezését is ezen a felületen várják. A weboldalon a fiatal felnőtt katekéták találhatnak néhány, angol, illetve spanyol nyelvi ismereteik elmélyítésére szolgáló, anyanyelvű szerzesek segítségével összeállított minikurzust is.

„Köszönöm a lehetőséget. Nagyon sokat tanultam, bátrabban fogok az online eszközökhöz nyúlni” – jelzett vissza egy katekéta. A katekéták online magabiztosságát megerősítő és tanítási módszereik, lehetőségeik horizontját tágító mindhárom típusú felkészítésnek része különböző internetes alkalmazások és felületek ismertetése és bemutatása. A szervezők ezen a módon is szeretnék támogatni azokat, akik vállalják a híd szerepét Isten és a rájuk bízottak szíve között. Ez ma már elengedhetetlen, ha azt akarjuk, hogy az örök értékek a jövő nemzedék értékei is legyenek.

Forrás: MKPK
Hitoktatási
Bizottsága
Fotó: Freepik.com

DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE

Megújult a Seregély István Papi Szociális Otthon kápolnája

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye fenntartásában működő Seregély István Papi Szociális Otthon Szent Antal-kápolnájában belső felújítási munkálatokat végeztek. A helyreállítás befejezése alkalmából július 19-én szenteléssel egybekötött ünnepi szentmisét mutatott be Bosák Nándor nyugalmazott debrecen-nyíregyházi püspök.

A főpásztor a szentmisét bevezető beszédében örömet és hálát fejezte ki a kápolna megújulásáért, majd homíliájában arról beszélt, hogy lel-

künk templomának folytonos megújulására is nagy szüksége van.

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?” (1Kor 6,19)

Bosák Nándor a Szentírást idézve felhívta a figyelmet arra, hogy Isten nemcsak a lelkünket, hanem a fizikai testünket is szereti, tehát mindenkinek az a feladata, hogy életének templomát jó állapotban tartsa, kívül és belül egyaránt. A kőből

épült templom is ezt a célt szolgálja. A püspök kérte, hogy a hívek is adjanak hálát, és erősödjének meg abban az elhatározásukban, hogy megújítsák lelkük és közösségük templomát.

A szentmise záróáldása előtt Kis István nyugalmazott plébános adott hálát Istennek a kápolna munkálatainak befejezéséért, majd köszönetét fejezte ki a beruházás támogatóinak, az adományozóknak és a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyének a felújításhoz nyújtott önzetlen segítségért.

A Szent Antal-kápolna nemcsak a papi otthon lakói, hanem a városlakók számára is nyitva áll az érvényben lévő járványügyi szabályok betartása mellett.

A beruházás során megújult a kápolna elavult elektromos hálózata és a világítás, új burkolatot kapott a padlózat, kifestették a falakat, és új orgonát építettek. Mindez a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye támogatásának és egyéni adományoknak, felajánlásoknak köszönhetően valósult meg.

Forrás és fotó:
Debrecen-Nyíregyházi
Egyházmegye

PAKISZTÁN

Koronavírus-fertőzésben hunyt el a sérült gyermekek pártfogója

A pakisztáni Karacsi városbeli Krisztus Király-templomban július 22-én tartották Ruth Lewis nővér temetési szertartását. A Krisztus Király Ferences Missziós Nővérei kongregáció (Franciscan Missionaries of Christ the King) tagja július 20-án, 74 évesen hunyt el a karacsi Agha Khan egyetemi kórházban.

Ruth Lewis nővér fáradhatatlanul végezte apostoli szolgálatát a szellemi fogyatékkal élő gyermekek befogadására Karacsiban létrehozott Dár-ul-Szukun Központban, miután július első napjaiban az intézményben élő gyermekek közül 21-nek pozitív lett a koronavírus-tesztje. Ruth nővér koronavírus-teszt-eredménye július 8-án lett pozitív; a Covid-19 okozta komplikációk miatt a kórház intenzív osztályára került.

A nővér 51 évig szolgált a Dár-ul-Szukun Központban, melynek vezetősége arra kérte a híveket, hogy a járvánnyal való tekintettel a Facebookon keresztül csatlakozzanak a temetési szertartáshoz.

Kajszar Feroz kapucinus atya, a Pakisztáni Katolikus Püspöki Konferencia Kommunikációs Bizottságának elnöke, aki szeminaristaként két évig dolgozott együtt Ruth nővérral, a *Fides* hírügynökségnek adott nyilatkozatában így emlékezett meg róla: „Hiteles tanúságtevője volt Isten minden ember és minden teremtmény iránti szeretetének. Egész életét ezeknek a gyermekeknek szentelte, és mindig úgy bánt velük, mintha az édesanyjuk volna, hogy ők is szeretett gyermekeknek érezzék magukat. Életének minden pillanatában sugárzott tekintetéből a beteg gyermekek iránti evangéliumi szeretet. Halála nagy veszteség az Egyház missziója és legfőképpen a speciális gondozást igénylő kicsik számára, akiket segített és elkísért apostoli szolgálatának ötvenegy éve során. Egyike volt az első nővéreknek, akik csatlakoztak a központ alapítójához, Gertrude Lemmens nővérhez.”

Ruth nővér a Katolikus Egyház irgalmas arcát mutatta meg Pakisztánban; mások javát keresve a szegények és a legsebezhetőbbek szolgálatának áldozta életét, anélkül, hogy etnikai, vallási, kulturális vagy társadalmi hovatartozásuk szerint megkülönböztette volna őket. Halála megrendítette a világi vezetőket is, akik nagyra becsülték tevékenységét: „Egy sokak számára ismeretlen hősnőt veszítettünk el, aki a szellemi fogyatékkal élő gyermekek szolgálatának szentelte életét a

Dár-ul-Szukun Központban. Karacsi lakosainak nagyon fog hiányozni, Pakisztán egész népe meg fogja ismerni a nevét. Kérem Pakisztán elnökét, részesítse posztumusz kitüntetésben az emberiség javáért végzett szolgálatáért” – mondta Bilál Zardári, Szindh tartomány kormányzója.

Szjed Murad Ali Sáh, Szindh tartomány miniszterelnöke is kifejezte fájdalmát és együttérzését: „Nagy veszteség, legfőképpen a testi és lelki fogyatékkal élő emberek számára. Rendkívüli munkát végzett a speciális gondozást igénylő gyermekek szolgálatában Szindh tartományban.” A miniszterelnök – a vezetése alatt álló Pakisztáni Néppárttal együtt – magára vállalta Ruth nővér kórházi kezelésének költségeit, és gondoskodik a Dár-ul-Szukun Központ koronavírusos ellátottjairól, akik speciális karanténban vannak. Szindh kormány 25 millió pakisztáni rúpiát (több mint 44 és fél millió forint) adományozott az intézményben élő tizenkilenc, koronavírus-fertőzésben szenvedő gyermek gyógyszerre és ápolására.

A fogyatékkal élő gyermekekért végzett szeretetteljes, önzetlen és szenvedéllyel teli szolgálatáért 2014. január 18-án Karacsi Büszkesége díjjal tüntették ki Ruth Lewis nővért. 2018-ban a Hakim Mohammad Szajid-díjat vehette át Szindh kormányzójától a szegény és szenvedő emberekért minden megkülönböztetés nélkül végzett szociális munkájának elismeréseként.

Forrás és fotó: Fides hírügynökség
Fordította: Balláné Sárközi Jánél

Költöznek a gödi Gondviselés Házának lakói

Családi házba költözött július 14-én az első tizenkét lakó a Magyar Máltai Szeretetszolgálat gödi intézményéből, ahol összesen kétszáz, fogyatékossgal élő embert gondoznak. Pest megyei településeken hat másik helyen is zajlanak az előkészületek. Vidám társaság fogad bennünket, amikor 17-én meglátogatjuk őket a szép, kényelmes házban. Szinte tapintható az öröm.

A Máltai Szeretetszolgálat 2018. július 1-jén vette át a korábban Topház néven ismert intézményt. A szervezet kormánytámogatást kapott, azzal a céllal, hogy támogatott lakhatással méltóbb életkörülményeket teremtsen az itt lakóknak. Vagyis, hogy véget vessen az általánosan jellemző igazságtalanságnak, hogy a gyengéknek, a segítségre szorulóknak – ebben az esetben a fogyatékossgal élőknek, akikről a családjuk nem tud megfelelően gondoskodni – a társadalmon kívül, nagy intézményekben kelljen élniük, hosszú folyosókról nyíló szobákban. Szinte középkori örökséget örösznek ezzel az elszigeteléssel, holott már régen meghaladott elképzelés, mégis nehezen lép túl rajta a szociális szakma és a közfelfogás is. Az úgynevezett Topházban tett korábbi látogatásunk alkalmával megfigyeltük, hogy a segélyszervezet által működtetett régi intézményben is személyes figyelemmel fordulnak a dolgozók a gondozottakhoz, szeretettel veszik körül őket. De amit most tapasztaltunk, azt nem lehet összehasonlítani a korábbival. Ámulatra méltó, mennyire más családtagként egy szép házban élni, mint ápoltként egy intézményben. Erről árulkodott a lakóknak és a szere-

tetszolgálat munkatársainak öröme, sugárzó tekintete, lelkesedése.

„Nézd, előtted küldöm angyalmat, hogy őrizzen utaidon, és elvezessen arra a helyre, amelyet kijelöltem” – idézi a Kivonulás könyvét (23,20) bemutatkozásában a 48 éves Tibi, aki kiskorától intézetben élt, és egy hosszabb megszokással már régóta a gödi Topház lakója volt. Milyen szép ez az Istenbe vetett bizalom! És milyen költői módon, kimondatlanul és mégis egyér-

telműen szól arról is, hogy a rászorulókat segítők olyanok, mint az angyalok.

Nagy munka előzte meg a költözést, sok „angyal” dolgozott rajta. Az átvétel után szín-

te azonnal megkezdődött az előkészítés. Szakmai csoport jött létre, amelyben a vezetők és a munkatársak mellett a la-

készítették a lehető legönál-
lőbb életre: háztartási ismereteket, közlekedést, kommunikációt, önismeretet, informatikát, pénzügyi, időbeosztást tanultak. Jó volt hallgatni őket, amint a napjaikról meséltek, jó volt látni rajtuk a lelkesedést és az örömet, emellett pedig az őszinte igyekezetet, hogy rendben menjenek a dolgok, úgy, ahogyan tanulták.

Milyen természetes, hétköznapi vágy a fogyatékossgal élők részéről, hogy családias légkörben éljenek, kapcsolatban a társadalom többi tagjával! És mennyi munka van abban, hogy ez megvalósulhasson!

Morva Emília, a segélyszervezet régióvezetője arról beszélt meghatódva, hogy ez a sok munka mekkora öröm az itt dolgozóknak. Aki nincs jelen a házban mindennap, de részt vett az épület átalakításában és a beköltözés körüli

munkálatokban, az úgy kérdzgeti kollégáit a lakókról, ahogyan a gyerekeiről érdeklődik az ember az oviban: hogy ment az első nap, milyen volt a közös reggeli... Emília nagy ajándéknak tartja, hogy olyan munkatársakkal dolgozhat, akik számára a mindennapi tevékenységük nem csupán munka, hanem a szívügyük. Ezt csak így lehet csinálni – teszi hozzá.

Tibi úgy fogalmazott, végre van egy otthona, ahol békeség van, és szeretet, ahol érték az együtt töltött idő. Ahol nyugodtan hallgathat zenét. Ahol motivációt találhat arra, hogy újra sportoljon. Ahol feloldódhat a belső magánya... Milyen jó, hogy rátaláltak az angyalai, akik előkészítették neki ezt a szép házat!

Szilvásy Zsuzsanna, a Gondviselés Háza intézményvezetője elmondta: ha odafigyelnék a gondozottak szükségleteire, akkor sokkal jobban kibontakozhatnak a képességeik, mert éppen annyi segítséget kapnak, amennyire szükségük van, és nem többet. Míg ha nagy tömegben látnak el fogyatékossgal élők, előfordulhat, hogy túlgondozzák őket. Gifló Péter azokról az előnyökről beszélt, amiket nem lehet számokban kifejezni, ami belül történik az egyes emberekkel, ha elfogadó, befogadó közegben élhetnek. Ilyen, amikor az egyik lakó elmeséli reggel, hogy szépet álmodott, róluk, akik segítik őket. Amikor természetes módon megvalósul valami, amiről azt hitték, hogy hosszú tervezés után érik majd el. Úgy

véli, sok minden, ami miatt izgulnak, nem is lesz kérdés, magától megoldódik.

Nem természetes több száz embert összezárnai egy intézményben. Az a természetes, ahogyan az új házban élnek a lakók.

Tibi a bemutatkozásában azt mondta, hogy leginkább nyugalomra és csendre vágyott. Esténként itt beszélgetnek a szobatársával, Rolival, vagy rádiót hallgatnak. Szandi élvezi, hogy van saját konyhája, és gondoskodhatnak magukról. Örül annak is, hogy busszal járhat munkába: vissza a nagy intézmény mosodájába. Tiúdi is nagyon örül a konyhának, tervezi, hogy milánói makarónit készít majd, azt mindenki szereti. Már nagyon várta a cicát, aki este meg is érkezett; még a régi házban nevelgették. Zoli büszkén mutatja a szobáját, ahol olyan szép rendet rakott, mintha nem is lakna ott senki; csak a lámpára akasztott érmek tanúskodnak arról, hogy van gazdája az ágyának. Mindenkinek a helye más és más. Van, akinek az ágya tele van plüssállatokkal, másnak a polcán műtűörök sorakoznak; kiki a saját ízlése szerint alakíthatta ki a környezetét.

Olyan az egész ház, mintha itt helyrebillent volna a dolgok rendje, mintha helyreállt volna az igazságosság a világnak ezen a kicsiny pontján. És ahol igazságosság van, ott valóban békeség és szeretet uralkodik, úgy, ahogyan Tibi megálmodta az otthonát.

Thullner Zsuzsanna
Fotó: Merényi Zita

Családi tábor a Jézus Szíve Nővérekkel – rendhagyó módon

Az alábbiakban Tóth Adrienn SDSH beszámolóját olvashatják a Jézus Szíve Nővérek Társasága által szervezett hagyományos családi táborról, amely idén rendhagyó módon zajlott: július 4-én az online térben, július 5-én pedig személyes találkozókkal.

„Nővérek, hogyan tudtátok a háromnapos tábor egy napba besűríteni?” – tette fel a kérdést az egyik résztvevő. Az első napon a Zoom alkalmazás segítette az egymásra hangolódást, az interneten keresztül. Így másnap, a személyes találkozásokkor a táborozók már könnyebben tudtak egymáshoz és a Jóistenhez kapcsolódni.

A Jézus Szíve Nővérek Társasága Magyarországon csaknem harminc, nemzetközileg pedig több mint ötven éve rendszeresen vezet lelkigyakorlatos táborokat, amelyek sok család nyarához és életéhez szorosan hozzátartoznak.

A járványidőszak miatt az a döntés született, hogy a közösség idén nem tart ottalvós tábor, hanem alapítójuk, Péterfy Ida lelkületéhez híven ebben a helyzetben is megtalálják azt a módot, amely utat nyit az evangélium hirdetéséhez és karizmájuk megéléséhez.

Így vegyítették a digitális tér és a személyes találkozás lehetőségeit. Míg sok segítő fiatal buzgón fogott hozzá a „hibrid tábor” szervezéséhez, sokakban kétely merült fel: „Van en-

nek értelme?”, „Megszólíthatók-e a családok az online térben?”, „Hogyan fog ez működni egy alsós gyerekekkel?” Kellemes csalódás érte a tábor miatt aggódókat. Az egyik családfő ugyanis így nyilatkozott az első napi virtuális találkozásról: „Összehozott minket, megteremtette a hangulatot a következő napra. A hívás után együtt elcséltünk fagyizni, hogy folytassuk a családi együttlétet. Jó volt látni, hogy a gyerekek is élvezték.”

A tábor ideai mottója Jézus szavait idézte: „Ma a te házában kell megszállnom” (Lk 19,5).

Július 4-én, szombaton délután a Zoom alkalmazás segítségével az in-

terneten keresztül vette kezdetét a családi délután, amelybe kilenc család kapcsolódott be. Az első negyven percben egy ráhangolódást segítő, játékos feladat után a mottó bemutatása, majd a családok bemutatkozása következett. A szülők és a gyerekek ezután korosztályonként külön-külön csoportokban folytatták a délután programját a Zoom különböző linkjein keresztül. (A Jézus Szíve családi táborokban hagyomány, hogy a résztvevők

korcsoportokra tagozódnak.) A szülők Ferenc pápa Az ima megvilágítja szívedet és arcodat című katekéziséről hallgattak meg egy bevezetőt, majd a hála és az imádság témájáról osztották meg egymással gondolataikat. A délután közös imádsággal zárult, melyet a béke és a harmonikus egység légköre jellemzett.

Másnap egy csemői táborhelyen találkozott az egész csapat. Itt folytatódott a Zoomon megkezdett foglalkozás, először közösen, majd korcsoportonként külön. A felnőtteknek lehetőségük nyílt a szentgyónásra is. A nap fénypontja a közös szentmise volt, amelynek végén minden család áldást kapott, hogy a tábor lelki ajándékait keresztény családi küldetésük részeként kamatoztathassák egymás között és továbbadhassák másoknak is. A nap táborfüzzel zárult. A családok itt egy-egy szentírási jelenetet adtak elő, ami valamilyen módon kapcsolódott a családi életükhöz.

Jogos a felvetett kérdés: „Nővérek, hogyan tudtátok a háromnapos tábor egy napba besűríteni?” A klasszikus családi tábor elemei közül sok megvalósulhatott, de az idei nyáron két nappal megrövidült tábor csak Isten nagylelkűsége tudja „háromnapossá” tenni a szívünkben és a tapasztalatainkban. Innen fakadnak a megtérés és a hála szavai.

Forrás és fotó:
Jézus Szíve Nővérek
Társasága

Az Egyház újra és újra megszületik

Beszélgetés Fehérváry Jákó bencés szerzetessel, a Sapientia rektorával

(Folytatás az 1. oldalról.)

Visszatekintve mégis azt látom, valahogy öntudatlanul lettem szerzetes. A Szentlélek tudta, hogy mit csinál, ám a tizennyolc éves kori motívumaim mára rendkívül sok mindenben átalakultak. Azt, hogy miért *lettem* szerzetes, nehezen tudnám megmondani. Arról inkább tudok beszélni, hogy miért *vagyok* az.

Erre a kérdésre hogyan válaszolna?

– Megszerettem ezt az utat, minden töredékességével és hiányával együtt. Tudom, hogy egy szerzetes egyfajta burokkban él, az úgynevezett való világban másként kell helytállnia. Bár az persze nagy kérdés, hogy mi ez a való világ, hiszen a szerzeteseknek is kapcsolatban kell lenniük a valósággal, csak kicsit másképp. Ha valaki belép egy szerzetesrendbe, akkor annak a védőhálójá fenntartja őt élete végéig, jóban, rosszban. Van ebben valami, Isten ingyenes szeretetét tükröző anyai vonás; szép, de egyszerre nagy kihívás is ez, hogy bele ne kényelmesedjünk, és közben érett felnőtté váljunk. Ebben nagy segítségemre volt a világi, családós barátaim közelsége, a kérdéseik. Küzdelmeik alázatra tanítanak ma is.

A szerzetesség a lelkiélet tere is. Ez azt jelenti, hogy folyamatosan a Szentlélek jeleit keressük, igyekszünk odafigyelni az indítatásaira. Ezek jönnek az imádságból, a Szentírás olvasásából, a másik testvértől, az előjárótól, de a kívülről érkező vendégtől, zarándoktól is. A szerzetesség fontos eleme még a lelki vezetés. Szent Benedek ír a *senior spiritualis*ról, ami azt jelenti, hogy olyan – legtöbbször nálam idősebb – személyekkel beszéltem át az életemet, Istennel és az emberekkel kapcsolatos dolgaimat, küzdelmeimet, akiket a Szentlélek vezet. *Várszegi Asztrik* főapát úr mondta nekünk sokszor, hogy bárhova elmehe-tünk, ám önmagunkat mindig magunkkal visszük. Ez a bölcsesség eleinte borzasztóan idegesített, ma vezérlő csillagom, a lelki küzdelem alapmondata.

A szerzetesi élet másik legfontosabb része a közösség, melyen keresztül nagyon sok mindent megtanít nekünk Isten. A bencések stabilitást fogadnak, ami azt jelenti, hogy nem járnak monostorról monostorra, hanem egész életükben egy közösség tagjai maradnak. Más emberekkel együtt élni hétköznapiak tűnik, ám ez egy sajátos istentapasztalatot jelent, a maga szépségeivel és terheivel együtt. Fontos ebben az a férfias egymásnak feszülés is, amikor egy adott feladat elvégzése vagy akár a saját területünk határainak a kijelölése a célunk, vagy amikor vállvetve küzdünk egy cél megvalósulásáért.

Honnan jött a Jákó név?

– Amikor valaki belép a rendbe, két nevet jelölhet

meg, az apát ezek közül választ. Én Jakab szerettem volna lenni – az idősebb, Zebedeus Szent Jakab, „a mennydörgés fia” után –, ám a hazai bencéseknel van egy olyan hagyomány, hogy a Jakabnak csak az ősi magyar változatát, a Jákót használják.

Rendszeresen ír liturgikus témákban az Új Ember hetilapba. Milyen szerepe van a liturgiának az Ön és az Egyház életében?

– Az Egyház számára a liturgia a csúc és a forrás. A vasárnapi Eucharisztia az a pillanat, amikor az Egyház újra és újra megszületik. A szentmise emellett az értünk meghalt és feltámadt Jézussal való találkozás helye. Erről nem választható le a közösség sem, hiszen az *ekklészia* szó, amiből az Egyház ered, az Eucharisztia ünneplésére összegyűlt közösségre utal. Az ősegyházban az ige meghallgatása és a kenyértörés mellett ott volt az egymással megélt vagyonszövetség is. Krisztus teste jelen van a kenyér és a bor színe alatt, de jelen van az evangélium hirdetésében és az ünneplő közösségben is. Ha lehet ezt mondani, a liturgiában megtörténik a feltámadt Jézus.

De vasárnapról vasárnapra arra is választ kell tudnunk adni, hogyan állunk a többi emberrel. *Szent Ágoston* ír arról, hogy az áldozásnál nemcsak Krisztus testére mondunk áment, hanem a velünk együtt ott lévő testvéreinkre is, akikkel szintén egy testté válunk. A szentmisén a Miatyánkot is imádkozzuk, amiben azt kérjük, „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Az Eucharisztia megvalósítja az egyházi közösséget, újra és újra megjeleníti Krisztus testét, és mindig feltesz egy kérdést: hogyan állunk a kiengesztelődéssel?

A modern ember valóban kezd elveszíteni a liturgikus érzékenységét?

– Lehet, bár én egy kivételzett közegben vagyok, ahol nem ezt tapasztalom. Manapság már az Isten iránt is nagyon sokan közömbösek, és ilyen értelemben azon jelek iránt is, melyek a fontos, szakrális tartalmakat hordozzák. Ugyanakkor a szimbólumok iránti fogékonyság nem tűnhet el teljesen, hiszen ezek olyan aspektusainkat szólítják meg, amelyek önmagukban szentek. Egy darab kenyér vagy a kézfogás, egy gyertya vagy egy virág olyan hűrokat pendítenek meg bennünk, amelyek alapvetően hozzátartoznak az emberségünkhöz. Az ez iránti érzékenységet pedig lehet tanulni, sőt erre nevelni is lehet. Az is igaz, hogy a liturgia nem a misszió helye, ez mindig a beavatottak osztályrésze volt. A misszió ugyanakkor azt jelenti, hogy megkeressük a nyelvet, amit megértenek az emberek, vagy egyenesen az ő nyelvükön fogalmazzuk meg mindazt, ami fontos.

Tudott kicsit készülni új feladatára?

– Igen, egy éve rektorhelyettese vagyok a Sapientia-nak. *Várnai Jakab* OFM testvéri módon, nagy bizalommal gondoskodott arról, hogy ez a mostani átmenet zökkenőmentes lehessen. Azt is hozzá kell tenni, hogy én soha nem készültem rektornak, az biztos, hogy most egy új munkába kell beletanulnom. Nagy bizalommal vagyok a remek munkatársi közösség iránt.

Ha valakit meg szeretne győzni arról, hogy a Sapientia-t válassza, mit mondana neki?

– Magasan képzett, remek tanári gárda dolgozik nálunk, a munkatársi csapatunk is felkészült, a hallgatói önkormányzatban talpraesett fiatalok foglalkoznak a hallgatótársai ügyeivel. Jó az infrastruktúra, egy szép és minősített nyilvános könyvtár áll a rendelkezésünkre – vagyis

van egy jól és magas színvonalon működő intézet, hozzáértő emberekkel. Amit emellett kiemelnék, az a családias légkör. Itt olyan emberi léptékű közegben tudunk teológiával és az Egyház kérdéseivel foglalkozni, ami nagyon vonzó lehet bármely korosztályhoz tartozó érdeklődő számára.

A szlogenünk a következő: *A mi küldetésünk, hogy felkészítsünk a küldetésedre*. Arra alapozunk, hogy a tágabb értelemben vett Egyházban valamennyien küldetést kaptunk, hogy elvigyük a világba Krisztus üzenetét, az örömhírt, és mindenkit felkészítsünk Krisztus követésére. Ezt a hivatást vállaljuk a főiskolánkon. Arra törekszünk, hogy a hallgatóink fejlődjenek a hitükben, tudásukban, hitérzékükben. Ebben mi egy közösség vagyunk a főiskolán: szerzetesek, oktatók, munkatársak.

A „szerzetesi” jelző mit tesz hozzá mindehhez?

– A szerzetesség mint teológiai téma nagy hangsúlyt kap nálunk. Egyrészt itt működik a Szerzetesteológiai Intézet, amely tudományos szinten foglalkozik a megszentelt élet kérdéskörével. A szerzetesi minőség a közösség fontosságában is tetten érhető. Nagy hangsúlyt helyezünk a lelki életre, a közös imára, de a személyesség is a szerzetesi jellegből adódik. A három fenntartó rend, a piaristák, a ferencesek és a bencések egyaránt hozzáadják az oktatáshoz a maguk sajátos küldetését, megközelítését. Nálunk a szerzetes és a világi fiatalok találkozhatnak egymással, vagyis kiderül, hogy a szerzetesek is emberek, ők is keresik a válaszokat az élet kérdéseire. A három fenntartó rend mindenképpen érdekelt abban, hogy minél több szerzetesrend növendékei tanuljanak a Sapientia-n. Nálunk tanítanak domonkos nővérek, szociális testvérek, a Nyolc

Boldogság közösség tagjai, régebben volt verbita és jezsuita tanárunk is. Rektorként is szeretném majd meggyőzni a magyarországi szerzetesközösségeket, hogy ide küldjék a fiataljaikat. Sok szerzetes tanul egyébként az esti, levelező képzésünkön is.

Hol vannak ma a szerzetesi képzés hangsúlyai?

– Azok a szerzetesnövendékek, akik ide jönnek tanulni, általában már túl vannak egy komoly noviciátuson. A keresztény misztériumokba való bevezetéssel vagy a litur-

„
De vasárnapról vasárnapra arra is választ kell tudnunk adni, hogyan állunk a többi emberrel. *Szent Ágoston* ír arról, hogy az áldozásnál nemcsak Krisztus testére mondunk áment, hanem a velünk együtt ott lévő testvéreinkre is, akikkel szintén egy testté válunk.

gikus alapok megismertetésével nekünk már nem kell foglalkoznunk. Van egy, a *szerezetesség teológiája* nevű tantárgyunk, amely által a hittudomány szerzetesi oldalának legfontosabb, minden rendben közös elemeit tanulhatják meg a hallgatóink. A missziológia is egy olyan terület, amit kifejezetten nekik szánunk.

A Sapientia teológusképzésére csak szerzetesek járhatnak. Mi ennek az oka?

– Nem azért zárt ez a képzés, mert a teológia szent tudománya csak a szent embereknek való. Inkább az az oka, hogy nem szeretnénk, ha a ti-

zennyolc éves fiatalok egy olyan területben mélyednének el, amire később nem lehet egzisztenciát építeni. Különleges esetben egyébként nálunk is lehet szakteológiát tanulni. A katekéta-lelkipásztori munkatárs vagy a hittanári szak elvégzése után azonban diákjaink nagyobb eséllyel tudnak elhelyezkedni. Itt kell megemlíteni az Eötvös Loránd Tudományegyetemmel (ELTE) kötött megállapodásunkat, amely lehetőséget ad arra, hogy a hittanár szakunk mellé fel lehessen venni valamilyen ELTE-s szakot.

A Sapientia-n kezdetektől fontos szerepet kapott az említett gyakorlati képzés. Miért fontos ez?

– Köztudomású, hogy papjaink rendkívül leterheltek. A nálunk végzett fiatalok nekik segíthetnek. Nagyon fontos, hogy imádkozzunk a hivatásokért, középtávon azonban mindenképpen keresni kell az új utakat. Vagyis a mai helyzetben érdemes megerősíteni a lelkipásztorkodás olyan formáit, amelyek ezekre a munkatársakra építenek.

Rektorként milyen rövid és hosszú távú tervei vannak?

– Arra a kérdésre, hogy négy év múlva milyen főiskolát szeretnék itt látni, még nem tudnék válaszolni. Ez egy jól működő intézmény, anyagi szempontból is biztos lábakon álló főiskolát vehettem át az elődömtől. Az első feladatom tehát, hogy minden munkatársat megismerjek. Ki kell építenem velük a kölcsönös bizalmat, hiszen a rektori munka nem magányos tevékenység. Nagyon számítok a munkatársaim segítségére. A másik elsődleges tennivalóm, hogy egyeztessenek a fenntartókkal. Tudnom kell, hogy miként látják a főiskola jövőjét. A Sapientia mindig képes volt új, korszerű képzéseket elindítani. Ilyen volt a *keresztény társadalmi elvek a gazdaságban* szakirányú továbbképzés a római Aquinói Szent Tamás Pápai Egyetemen és a Budapesti Corvinus Egyetemen együttműködésben vagy a most induló *roma társadalomismeret* szakunk, amelynek célja a cigánysággal foglalkozó szakemberek továbbképzése. Ennek az egyedisége abban rejlik, hogy bármely szakterületen végzett oklevéllel lehet rá jelentkezni.

Én úgy látom, hogy a jövőben nekünk elsősorban a felnőttképzésre kell majd összpontosítanunk, hiszen az élet-hosszig tartó tanulás a mai ember gondolkodásának meghatározó eleme. Szívesen látnám a Sapientia-n a biblíadrámát is vagy más jó kezdeményezéseket, mint amilyen a bibliai kultúra, a jegyesoktatás vagy a teremtsévédelem témája. De fontosnak tartom a mindenki számára nyitott alkalmakat is. Ilyen például a Családeológiai Intézet hagyományos *Beszélgetős előadások* programsorozata.

Baranyai Béla
Fotó: Merényi Zita

Nemcsak a pap lakása, hanem a közösség otthona is

Megújult a salomvári plébánia

Székel János megyéspüspök július 19-én tizenkilenc fiatalnak szolgáltatta ki a bérálás szentségét a Zala megyei Salomváron. A liturgia végén megáldotta a felújított plébániaépületet.

A koronavírus-járvány miatt tavasszal elhalasztott bérálással kezdődött az ünnepség Salomváron: tizenkilenc fiatal részesült a szentségben. Szentbeszédében Székel János megyéspüspök arra biztatta őket, hogy ne szégyelljék a hitüket, hanem bátran álljanak ki érte, és életük nehéz pillanataiban mindig emlékezzenek majd a hit megerősítő kegyelmére. „Lehet, hogy most úgy érzitek, az okostelefon, a sikerek, a barátok fontosabbak, mint a hit. De az ember szívét egyedül Isten képes betölteni” – hangsúlyozta a püspök.

A bérálás után a főpásztor megáldotta a felújított plébániát. Tavaly és az idei évben korszerűsítették az épületet, miután a munkálatokhoz szükséges anyagi forrásokat – több mint 45 millió forintot – sikerült előteremteni.

Megújult a teljes elektromos rendszer, a vízvezeték, a fűtés. Szigetelést kapott az épület, teljes aljzatcsere történt, és új padozatot alakítottak ki. Külsőleg teljesen megújult az épület, és vendégszobát, közösségi teret is létrehoztak.

„A plébánia-épület nemcsak a pap lakása, hanem a közösség otthona is” – mondta az ünnepségen Miklós Attila plébános. Székel János megáldotta az épületet és az egyes helyiségeket.

A településen a karanténidőszak utáni első nagyobb közösségi esemény az az összejövetel volt, amit a szertartás után a plébánia kertjében felállított fénykeresztnél tartottak. A hívek a főpástorral közösen énekeltek, imádkoztak. A gyerekek később birtokba vehették az ugrálóvárat, a felnőttek pedig a vacsora mellett beszélgethettek az ünnepen.

Forrás és fotó:
Szombathelyi Egyházmegye

Kormánytámogatás az egyházi épületek értékmentő felújításához

Folytatódik a jelentős történelmi és turisztikai értéket képviselő egyházi épületek értékmentő felújítása – mondta a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, Soltész Miklós július 22-én, a kőszegi Jézus Szíve-templom előtt tartott sajtótájékoztatón.

Az államtitkár közölte azt is: olyan előterjesztést készítenek a kormánynak, melyben újabb, egyházi tulajdonban vagy egyházi kezelésben lévő épületek felújításának támogatását javasolják a kormánynak. Ezek között lehet majd a kőszegi Jézus Szíve-plébániatemplom is, aminek rekonstrukcióját korábban már 400

millió forinttal támogatta a magyar állam, de a neogótikus stílusú épület átfogó külső és belső megújítására ennyi pénz nem elegendő.

Az államtitkár elmondta, hogy az előterjesztés egyelőre nem tartalmaz keretösszeget. A kőszegi templom esetében csupán a tetőszerkezet renoválásához több mint egymillió forintot van szükség, ezért valószínű, hogy az épület teljes külső és belső megújítása csak több ütemben történhet meg.

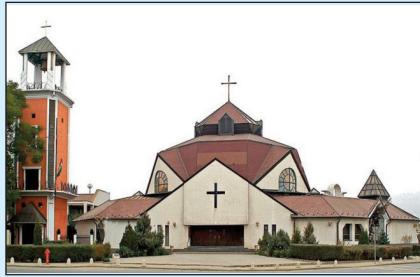
Soltész Miklós szökött arról is, hogy a tervek között szerepel a vépi Erdődy-kastély és a vellei volt Avar szálló felújítása is. Az előbbiben idősotthon, az utóbbiban pedig ifjúsági turisztikai központ működhetne.

Székel János szombathelyi megyéspüspök a sajtótájékoztatón elmondta, hogy az Egyház szívesen működtetné, „töltené meg lélekkel” a funkció nélkül maradt épületeket. Égetően fontos volna a kőszegi templom tetőszerkezetének mielőbbi felújítása, hiszen évek óta beázik, veszélyeztetve ezzel az épület falainak bel-

ső festését is.

Ágh Péter, a térség országgyűlési képviselője úgy fogalmazott, tudatában vannak annak, hogy ilyen léptékű beruházásokat nem lehet egyszerre elvégezni. A legfontosabb, hogy megkezdődjének a munkálatok.

Forrás és fotó: MTI

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT,

valamint

ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartási ideje

Hétfő – péntek: 10 – 16.30 óráig. Telefon: 1/203–8912

Plébániairoda nyitvatartási ideje

Hétfőtől péntekig: 10 – 11.30 és 13.00 – 16.30. Tel./fax: 1/203–8915

Templomunk miserendje

Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00

Hétköznap: 7.00 és 17.00. Szombaton 7.00, 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.

Internet: <http://szentgellert.plebania.hu>

E-mail: szentgel@hu.internet.net

IMAÓRÁK

Imavirrasztás a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülő a Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (1051 Budapest, Szent István tér 1.) minden csütörtökön 20 órától pénteken hajnali 5 óráig. 21 órakor szentmise. Mindenkit szeretettel várnak!

BÚCSÚ

Osliban, a Mosolygós Szűzanya rábaközi kegyhelyének Nagybölgdoggasszony-napi nagy búcsúját augusztus 16-án, vasárnap tartjuk. A délelőtt 10 órakor kezdődő szabadtéri szentmisét celebrálja és a szentbeszédet mondja *P. Lőrincz Pál OSB.* Az alkalomra szeretettel hívjuk a helybelieket és zárandókat. A járványveszély miatt szabadtéren is tartunk meg a szociális távolságot, vagy ha ez nem lehetséges, használjuk a magunkkal hozott maszkot. A templom belüli liturgikus eseményt nem tartunk, az ilyenkor szokásos délutáni osli vesperást is ezúttal elhagyjuk.

LELKIGYAKORLAT

Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház: Augusztus 12-én 18 órától 15-én 13 óráig: *Eucharisztia és misszió egy karizma fényében.* Kiss Imre atya, teológianár, fokolarinó pap lelkigyakorlata. Augusztus 20-án 18 órától 23-án 13 óráig: *Jézus győzött.* Gál Péter atya lelkigyakorlata. Szeptember 7-én 18 órától 10-én 13 óráig: *Gyónás és irgalom.* Kovács Cs. Albert atya lelkigyakorlata.

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük. *A szerkesztőség*

ANTI-KVITÁS

EGYKORI PIARISTA diák antikvitása festményt, régiséget vásárol. Üzlet: Bp. VII., Dózsa Gy. u. 44. T.: 06/1-321-7000, 06/20-980-7570 www.visnyei.hu

EGYÉB

KERESEK CSALÁDI HÁZUNK BŐVÍTÉSÉHEZ építész, aki teljes körű tervezéssel és kivitelezéssel egyaránt foglalkozik. Megbízható, precíz szakember jelentkezését várom. Elérhetőségeim: E-mail: mdberni@gmail.com T.: 06/70-434-7778

GONDOZÁS

FRISS NYUGDÍJAS NŐ idős néni segítségére lenne itthon vagy külföldön. T.: 06/20-216-6947

VÁLTOZÁS! Szeptember 11-én 18 órától 13-án 13 óráig: *A fatimai Szűz. Ocsovai Grácián* ferences atya lelkigyakorlata. Szeptember 24-én 18 órától 27-én 13 óráig: *Ne félj, nem ítélek el. Kiút az abortusz okozta fájdalomból.* Lelkigyakorlat Kovács Ferenc diakónus és Kovácsné Treer Mária mentálhigiénés lelkigondozó vezetésével. Október 22-én 18 órától 25-én 13 óráig: *Jézus Krisztus megszabadít.* Gál Péter atya lelkigyakorlata. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Szellemi harc 2.0 – Varga László megyéspüspök nyári lelkigyakorlatát 2020. augusztus 13-ától 15-éig rendezik meg a kaposvári Szent Imre-templomban (7400 Kaposvár, Németh István fasor 2.). A lelkigyakorlatot az aktuális járványhelyzet függvényében személyesen élőben, vagy online közvetítés által lehet követni. Bővebb információ: <https://kaposvar.egyhazmegye.hu/index.php/hirek/item/462-szellemi-harc-2-0-varga-laszlo-megyespuspok-nyari-lelkigyakorlata>

MEGHÍVÓ

A Tilma a Gyermezművészetért Alapítvány tisztelettel és szeretettel meghívja Önt az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz és a 2020. évi Covid-19-világjárványhoz kapcsolódó gyermekrajz-kiállítás könyvbemutatóval egybekötött megnyitójára. Helyszín: Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhely, Ferences Galéria, Nagybölgdoggasszony-ünnep, 2020. augusztus 16., vasárnap. A kiállítást Erdő Péter bíboros, prímás 11 órakor kezdődő ünnepi szentmiséje után megnyitja Orosz Lóránt kegyhelyigazgató.

Egyházi zenei rovatunkat *Mértékadó* című kulturális mellékletünkben olvashatják.

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154 – nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

SÖVÉNYNYÍRÁST, bozótírtást, fűnyírást vállalkoz Budapest. T.: 06/30-812-1121

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén házánál is. T.: 06/1-213-5726

SZOBRÁSZATI ÉS KÖMUNKÁKAT, valamint síremlékek készítését és felújítását vállalom! T.: 06/20-361-8318 *Albert Farkas*

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán és a Digitalstandon
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2020. JÚLIUS 27.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Vezető szerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő:** Körössy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábán Attila, Gáts Judit, Kiss Péter, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Verestői Nárcisz
Olvasószervező: Kodlík Bernadett
Korrektor: Mester Zoltán • **Tördelés:** Mészáros Ákos
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konnyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Vállaljuk a szembenézést és valós megoldásokat keresünk

A szerzetesi iroda a gyermekbántalmazásról

A Magyarországi Szerzetes-elöljárók Konferenciájának Irodája (MSZKI) széles körű összefogást teremtve folytatja azt a munkát, amely a Magyar Katolikus Egyházban a gyermekvédelem területén kezdődött. Az MSZKI szembenézést, megelőzést és szemléletformálást segítő kezdeményezéseit Kiss Didák ferences szerzetes, irodavezető és Rudan Mária, az iroda gyermekvédelmi tanácsadója mutatta be.

A Ferenc pápa által képviselt érzékenny, őszinte és világos szemléletnek köszönhetően a gyermekvédelem témája jelen van az Egyházban. Miért érezte fontosnak a szerzetesi iroda, hogy felvállalja ezt az ügyet?

Rudan Mária, az MSZKI gyermekvédelmi tanácsadója: Nagy az érdeklődés a téma iránt és emellett nagy a bizonytalanság is. Komoly felelősségünk van a szerzetesi intézményekben élő és tanuló gyermekek iránt. Szeretnénk egy közösen kialakított koncepció mentén, érzékenyen és megfelelő szakmai felkészültséggel tenni azért, hogy biztonságos közösségekben legyünk jelen a mindennapokban. Gazdag az a tevékenység, amit a szerzetesek a különböző intézményekben végeznek. Ez védőháló lehet a gyermekek számára, és minta azoknak, akik fontosnak tartják, hogy odafigyeljenek a gyermekek és a sérülékeny felnőttek szükségleteire. A szerzetesi körben megvalósuló jó gyakorlatok befogadására sokan nyitottak, figyelik, hogyan és milyen értékek mentén tevékenykedünk. Hi-telességet az ad, ha a problémákkal és az erősségekkel is szembe tudunk nézni. Egy hosszú út elején járunk. Már megtettünk néhány lépést, ilyen volt a tavaly Budapesten tartott, *Gyermekeink védelmében* című konferencia, ahol a meg-lévő jó gyakorlatokat tekintettük át, és a nagy jelentőségű, *A csendtől a szóig* című pan-nonhalmi szimpózium, ahol egyházi és világi szakemberek gondolkodtak együtt gyermekügyi kérdésekről.

Kiss Didák OFM, az MSZKI irodavezetője: Egyre inkább felismerjük, milyen sok szinten szövi át a gyermekbántalmazás a közösségeinket és az intézményeinket, hányféleképpen érinti a mindennapjainkat. A helyzet nem egyszerű, és néhol különösen súlyos, ezért tudjuk, hogy sok a tenni-valónk ezen a téren. Benső igényünk, hogy az Egyház tanítása és a tapasztalataink alapján válaszokat fogalmazunk meg alapvető kérdésekre: Mit jelent, hogy Isten képére és hasonlatosságára vagyunk teremtve? Megadjuk-e a tiszteletet azoknak az embereknek, akik hozzánk jönnek? Érzékenyek vagyunk-e a másik hiányaira? Emellett a társadalom részéről nagy az elvárás, hogy az Egyház feltárja az elkövetett visszaéléseket. Jogos igény, hogy szembenézzünk a hibákkal, és rendezzük a múltat, bocsánatot kérjünk. De ennél többre, másra van szükség.

Az elmúlt évben Magyarországon is számos kezdeményezés indult el ezen a téren. Hogyan kapcsolódik hozzájuk a szerzetesi iroda tevékenysége?

K. D.: A világon sokfelé és hazánkban is több szerzetes-rend meghatározó lépéseket tett a gyermekek nagyobb biztonsága érdekében. A mi munkánk is ezeknek a kezdeményezéseknek a sorába illeszkedik. Tudjuk, hosszú az út, amelynek ma még az elején tartunk. A magyarországi szerzetesrendek előjáróinak elnöksége elindította az együtt gondolkodást és az együttműködést a MSZKI keretein belül. Azt vizsgáljuk, hogyan tudunk az emberi méltóság fogalmához tartozó kérdések alapján fellépni a gyermekvédelem terén. Szeretnénk minél tágabban tekinteni az emberi méltóság és ki-emelten a gyermekbántalmazás ügyére. Feladatunknak tartjuk, hogy ráirányítsuk a szerzetesek és a velük kapcsolatban álló emberek figyelmét erre a problémára.

R. M.: Az iroda kezdeményezésével tavasszal indult a tevékenységünk első szakasza, a stratégiai tervezés. Ennek a folyamatnak az a célja, hogy közösen gondolkodva meghatározzuk, hová szeretnénk eljutni 2025-re, milyen lépéseket látunk szükségesnek és sürgetőnek. A stratégiai terv elkészítésében szerzetesek és szakemberek dolgoznak együtt, öt munkacsoportba szerveződve. A szemléletformálással és a képzéssel, illetve a pszichológiával és a lelkipáncsoporttal foglalkozó munkacsoport mellett gyermekvédelmi és jogi munkacsoport alakult, és létrejött a kommunikációs munkacsoport is, hiszen a téma megjelenítése a társadalom felé rendkívül fontos. Hamarosan elérhető lesz az iroda által létrehozott bejelentőoldal, ahol nemcsak a gyermekbántalmazással összefüggő esetek jelentésére lesz lehetőség, hanem ezek kezelésére is. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a múlt hibáival való szembenézés mellett előretekintsünk, és mindent megteszünk azért, hogy a gyermekeket korábban ért bántalmazások a jövőben ne fordulhassanak elő. Keres-sük azokat a pontokat, amelyeket megerősítve egyre biztonságosabb közösségekké válhatunk, figyelve a személyes határookra az intézményekben és a személyes kapcsolatokban is.

Hangsúlyozzák a szemléletformálás jelentőségét.

K. D.: Meg kell tanulnunk érzékenyebben viszonyulni a világhoz. Ez a szemlélet új dolgokra nyitja fel a szemünket. Például arra, hogy minden helyzetben odaálljunk azok mellé, akiknek nincs hatalmuk, akik életkorukból vagy lelki helyzetükből fakadóan alárendeltek. A legfontosabb a megelőzés. A gyermekvédelem ügye ma ott tart, hogy szinte csak követjük az eseményeket. A cél az, hogy megfogalmazzuk az értekeinket, kiálljunk ezek mellett, és ezek mentén haladjunk előre. Mindazonáltal nem elégedhe-

tünk meg azzal, hogy kiemeljük a rendszerből, aki valamit elkövetett. Az egész közeget kell segítenünk, hogy bántalmazás ne fordulhasson elő. Ám csak akkor tudunk gyógyulást elérni, ha megértjük, hogyan alakult ki az adott helyzet.

R. M.: A figyelmesség kultúráját kell fejlesztenünk magunkban. Nem állhatunk tétlenül nézve, hogyan jutnak el a dolgok odáig, míg megtörténik a fiatal végzetes megsebzése, hanem oda kell figyel-nünk egymásra, meg kell tudnunk fogalmazni, ha valami nincs rendben, és tudnunk kell megálljt mondani. Mindannyian tehetünk valamit, nem várhatjuk, hogy majd valaki más kívülről megoldja a gondokat. Az Egyház világos irányelveket ad, de ezek alapján mindenkinek át kell gondolnia, mi az, amit ő maga tenni tud. Mindenki tehet valamit. Például szűrőprogramot telepíthetünk az online tér jelentette veszélyek kivédésére. Táboerszervezőskor külön figyelmet kell fordítani arra, hogy mindig legyen elérhető nő és férfi vezető, akihez a gyermekek fordulhatnak. Az intézményvezetők fejlesztik a belső gyermekvédelmi eljárásrendet. Mindenki tehet valamit. Akinek nagyobb a hatásköre, annak természetesen nagyobb a felelőssége is.

Hogyan látják a gyermekvédelemben a média szerepét?

K. D.: Fontosnak tartom, hogy a média közvetítse a nyitottságunkat, és világossá váljon, hogy nem eltussolni akarunk problémákat, hanem szeretnénk szembenézni ezekkel, és valós megoldásokat találni. A média érzelmeket, indulatokat kiváltó módon mutat be eseteket, rögtön ítél, de még ez sem elég neki. Csupán a jéghegy csúcsát látjuk, amikor elérkezőnk annak az embernek a számítógépéhez, amelyen kiskorúak fotói találhatók. A médiának azt is látatnia kell, hogyan kerülnek oda azok a képek, milyen bünszervezet, hálózat áll mögötte. Ennek a tevékenységnek a felderítése és működés-képtelenség tétele jelentené a valódi továbblépést.

R. M.: A sajtó teszi a dolgát. Azokra az ügyekre ugrik

rá, amelyekkel kapcsolatban szenzációra számíthat. Nem tehetünk úgy, mintha nem történtek volna meg ezek a nagyon fájdalmas esetek. De meg kell teremteni a párbeszéd tereit, mert beszél-nünk kell ezekről a dolgokról. Ám úgy gondolom, nem csak sajtóban. Egy-egy eset azért szól akkorát, mert különben csend van a gyermekvédelemmel kapcsolatban. Ha megfelelő helyeken őszinte, higgadt, nyitott párbeszédet tudunk folytatni, akkor realisabban mérhetjük fel, hol az igazi probléma. Ami eléri a sajtó ingerküszöbét, amögött súlyos problémahalmaz van, melyről beszélni kell. De nem feltétlenül a nyilvánosság előtt. Ám ez nem jelenti azt, hogy a nyilvánosságnak ne lenne fontos szerepe ezen a téren.

Hangsúlyozzák minden érintett felelősségét. Mit tehet a szülő az online bántalmazás elkerülése érdekében?

R. M.: Alapvető, hogy a szülő ne töltsön fel képeket a gyerekeiről a világhálóra. Amit feltölt, az fenn is marad, tovább él a világhálón, és bárki használhatja akár nemtelen célokra is. A szülőnek tudnia kell, hogy a gyerek feje fölött cselekszik. A gyermek bele sem szólhat, hogy szeretné-e a kiskori képeit idegenek számára elérhetővé tenni az interneten. A szülő feladata az is, hogy ne hagyja egyedül a gyermeket az internet világában. A számítógép nem legyen külön szobában, ahol a gyerek egyedül maradhat az online térben szerzett tapasztalataival. Az autópálya mellett sem tesszük ki a gyermeket, hogy tanuljon meg egyedül közlekedni. A szülő jelenlétére nem csak térben van szükség, hanem érzelmiileg is. Miközben játszunk a gyermekünkkel, odafigyelünk arra, hogyan működik ez a világ, mi érdekli őt, mi szólítja meg, és vajon a hasznára van-e, ami felkeltette az érdeklődését. A teljes tiltás nem vezet eredményre. A szülő tegyen fel kérdéseket a gyereknek, próbálja megérteni, mit él át online játék közben. Üljön mellé, játsszon végig vele néhány pályát, érezzen rá arra, hogy mi köti őt órákra a számítógéphez. Osztózzanak az élményekben! Így, ha vala-

mi rossz éri vagy megijeszti a gyermeket, könnyebben fordul a szülőhöz, és nem az interneten keres tizenegy évesnek álcázott negyvenes férfiakat a beszélgetéshez. Érde-mes nyíltan szóba hozni a veszélyeket is. Nem kell ijesztgetni a gyerekeket, de az óvatosság nem árt. A felnőtt felelőssége az is, hogy tartsa be a közösen kialakított szabályokból a rá vonatkozókat. Legyen elérhető. Különben hogyan várhat el bármit a gyerektől, akinek sokat jelent, élete meghatározó része az online világ?

K. D.: Jók a családon belül felállított szabályok. Például az, hogy étkezés közben nincs netezés, mert az offline kapcsolatok és élmények sokkal fontosabbak. Az internethasználat mindig nyitott ajtó mellett történjen, például az idősebb testvérek szeme előtt, akik rászólhatnak a kisebbre, ha nem neki való oldalra téved. Itt is kell az átláthatóság. Ám nemegyszer a szülőkre is jellemző az online függőség. Ha tudatosan viszonyulnak ehhez a kérdéshez, akkor csökken a rácsokás veszélye. Tudni kell, hogy a függőség folyamat, amelyhez sok apró lépés vezet el. Állandóan ott kell lennie bennünk a kérdésnek: hogyan kísérem szülőként a gyermekemet? Figyelek a fejlődésére? A szülőket is képezni kell. A tudatosság hiánya sok probléma forrása. Jó példa erre, hogy a szülőknél csak nagyon kis része veszi igénybe a molesztáló tartalmakat kivédő szűrőket, amelyeket az internetszolgáltatók számára törvény ír elő. Vannak jó és hasznos kezdeményezések, amikkel nem élünk.

Mi a következő lépés az MSZKI által elindított kezdeményezésben?

R. M.: Őszre várhatóan elkészül a stratégiai terv a közösen kialakított tevékenységi javaslatokkal, és hamarosan elindul a bejelentőoldalunk. Fontos, hogy nyugodtan, a közös döntések alapján és átláthatóan működtetett eljárás-rend mentén tudjunk fellépni. Emellett keressük az együttműködési lehetőségeket a szerzetesrendekkel. Szeretnénk segítséget nyújtani nekik, hogy továbbléphessenek a gyermekvédelem területén. A rendek helyzete más és más ebben a kérdésben. Az eltérő múltbéli tapasztalatok, a tevékenységekből fakadó kockázatok miatt sokféle állapottal találkozunk. Igyekszünk mindenkit egy lépéssel előrébb segíteni. Fontos, hogy részt vegyünk a szakmai párbeszédben, szakemberekkel együtt gondolkodjunk, és segítsük a higgadt párbeszédet ebben a témában.

Felmérések szerint ma huszonöt gyermekbántalmazási esetből

mindössze egyet jelentenek be. Ennek fényében különösen fontos szerepet tölthet be a hamarosan induló bejelentőoldal.

K. D.: Az a célunk, hogy ne csak a múltra fókuszáljunk. Természetesen a múltbeli esetekkel kapcsolatban is fontos az érzékenyítés és az áldozatok segítése. De szeretnénk, hogy a jelenhez minél közelebbi esetekkel jelentkezzenek emberek, ettől válik élővé a kezdeményezés. A gyerekeket kell meghallanunk és bevonunk a folyamatokba. Éreztet-nünk kell velük, mennyire fontosak számunkra, milyen lényegesnek tartjuk, hogy együtt gondolkodjunk velük erről a témáról. Feltehetjük magunknak a kérdést: vagyunk-e olyan kapcsolatban velük, hogy megnyíljanak nekünk? Látjuk-e az igényeiket, értjük-e az új gondolkodásmódjukat? Számunkra is újfajta tanulási folyamatot jelent ez.

R. M.: A gyerekek érzékenyek, felismerik, ha valaki a javukat akarja szolgálni, és szívesen bekapcsolódnak az ilyen kezdeményezésekbe. Nem biztos, hogy azt mondják majd, amire számítot-tunk, de éppen erről szól a nyitottság. Ha szükséges, meg kell változtatnunk a hozzáállásunkat. Általában anélkül vonatkozunk be a gyerekek életébe, hogy előzetesen felmérnénk, milyen hatással lesz ez rájuk rövid és hosszú távon. A nézőpontot kell tehát megváltoztatnunk.

Mivel segítünk nekik a leginkább?

R. M.: Egy kisgyereknek már az is nehézséget okoz, hogy felismerje, ha túlléptek egy határt a vele való bánásmód tekintetében. Az még nehezebb számára, hogy ezt szavakba is öntse. A gyerekeket arra tanítjuk, hogy felismerjék az érzéseiket. Tanítjuk őket nemet mondani és szóvá tenni, ha valami kellemetlen számukra. Arra bátorítjuk őket, hogy kimondhatják, ha nem érzik jól magukat egy helyzetben. Fontos, hogy tudják, kiléphetnek belőle, és eljuttathatják a panaszukat azokhoz, akik meghallgatják őket, és foglalkoznak velük. A felnőtteknek pedig azt tanítjuk, hogy ők viselik a felelősséget. Figyeljenek a határtartásra és gondoljanak arra, hogy ne legyenek támadhatóak. Ha valaki hozzájuk fordul a panaszával, azt teljes nyitottsággal fogadják és az áldozatnak kijáró kellő tisztelettel kezeljék. Vegyék komolyan a nehéz helyzetben lévőket észrevételeit. A folyamat tehát mindkét oldalról érzékenységet feltételez.

K. D.: Figyelünk azokra is, akiket esetleg jogtalanul vádolhatnak, nehogy átéssünk a ló másik oldalára. Ennek is megvan a reális veszélye. Azal tudjuk védeni az ártatlan embereket, ha megtanítjuk őket arra, miként viselkedjenek átláthatóan, olyan kapcsolatokat kialakítva, amelyekben mindkét fél visszautasíthatja a közeledést, ha az károsan érinti. Olyan közönségeket szeretnénk formálni, ahol minden érintett biztonságban érezheti magát. Átláthatóság és érzékenység, szakmaiság és bizalom – ezek a munkánk kulcsszavai.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

A nyugalom völgyében Pannonhalmán

Szent Márton hegyének tetejéről méltóságteljesen néz le ránk a Pannonhalmi Főapátság. A fény játszik a kupolán. Elhaladunk az ezeréves falak alatt. Egy eldugott kis világ felé tartunk. Szűk utcákon kanyargunk a Cseider-völgyben, és amikor az utolsó portát is elhagyjuk, élénk társul a Szent Jakab Ház, a főapátság vendégháza.

Modern, de mégsem hivalkodó, a természettel teljes összhangban lévő, azt tisztelő épületegyüttes bújik meg a fákkal körülvett völgyben. Mosolyogva jön elénk a házigazda, vagy ahogy hivatalosan nevezik: a gondnok. Gallai Zsuzsa olyan kedvességgel fogad, mint egy rég nem látott jó barát. Egyből frissítővel kínál, akárcsak minden hozzájuk betérő vendéget.

Az egykori gőzmosoda épületében ülünk le. A mintegy százéves építménynek csak egy részét sikerült megmenteni. Felújították és bővítették, így alakították ki az étkezőt – meséli Zsuzsa. – Emellett található Pannonhalmalegrébbi kútja – avat be a hely történelmébe. Sajghó Benedek pannonhalmi főapát építtette meg az 1700-as évek derekán, róla kapta a nevét. A kút pedig azóta is, mintegy három évszázada hűen szolgálja az apátságot: hatalmas, boltíves csatornarendszereken keresztül pumpálja a vizet a várba, ebből öntözik például a gyógynövénykertet.

A völgyecskében kaptak helyet a közösségi terek és fent a dombon, szinte már az erdőben a négy ház. Összesen 67-en tudnak itt megszállni, de talán nem is ez a legjobb szó, ha a Szent Jakab Hárról beszélünk. Ahogy Zsuzsa lassan körbevezet, egyre inkább erősödik az érzés, hogy ez nem csupán egy szálláshely. Sokkal többet kap itt az ember, szinte tapintani lehet az ezeréves bencés lelkiséget, és nem a falakon lévő kereszt miatt. Ott van abban a

nemes egyszerűségben, ami a helyet jellemzi. Szent Benedek a Regulájában kiemelten ír a vendégfogadás fontosságáról, ami ennek az egyszerű zarándokszállásnak is a lényege. A vendég szeretete, megbecsülése ellenpontosza a közös mosdó és az emeletes ágyak puritánságát; az ágynemű ropolgós, a szobák levendulától illatoznak. A csend olyan mély, hogy szinte elveszünk benne, mégis megnyugtat. Ezt érezni a kis erdei kápolnában is, ahol hosszas beszélgetünk Zsuzsával.

– A Szent Jakab Ház legszebb része a kápolna. Szinte beleolvad az erdőbe. Itt valásától függetlenül mindenki megnyugvást találhat – mondja. – Nincsenek elvárások, viselkedési előírások. Itt minden látogató, zarándok megpihenhet, elgondolkozhat. A hely egyszerűsége, letisztultsága hat ránk. Kereszt sincs kitéve. Amikor megkérdezték az alapító Fidélt atyát, hogy

hova tesszük majd a keresztet, azt válaszolta: bőségesen van itt kereszt. Felpillantva egyből világossá válik, mire gondolt. Az egymás felett elhelyezkedő vörösfenyő gerendák mind szabályos keresztet formáznak. A kis kápolna húsz négyzetméteres. Nincs ajtaja, bárki betérhet. Ahogy az a kis őzike is, amely egyik este szintén betévedt a szentélybe. Ez nem meglepő itt. Gyíkok, siklók,

mátyásmadarak és sok más állat lakóhelye az erdő.

Gallai Zsuzsa gyakran felvált ide, hetente egyszer biztosan. – Nagyon jó itt leülni, hallgatni az erdőt. Gyönyörűek a fények. A beszűrődő napsugarak különös meghittséget adnak a helynek – mondja. – A csend, amely a szavak között ránk telepszik, megnyugtató. Itt a hallgatásnak is mélysége van. Itt találtam vissza a vallásomhoz – mondja. – Bár katolikus neveltetésben volt részem, mindig is érdekelték más tanok. Itt rájöttem például arra, hogy a manapság annyira divatos hangtálak élményét nyújtja a templomi orgona is. Egy kis nyitottság kell csak, és máris észreve-

Szent Jakab Ház

századok alatt a város. Egykor házak álltak itt. A múlt egy darabjából keltek ki az itt nyíló nárciszok és liliumok. A házak már eltűntek, de az egykor nagy gondossággal

nevelt kultúrnövények és virágok még mindig nyílnak. Tele van az erdő csodákkal – lelkesedik Zsuzsa.

Közben kaptunk fel a dombon, ahol egy magányos öreg hölgy vár bennünket: a százéves szelídgesztenyefa. Rajta ütött-kopott hinta, mellette egy kicsiny pad, amely felett jócskán eljárt már az idő. Évtizedek óta várja így a zarándokokat, hogy megpihenjenek a nagy fá tövében, és egybeolvadjanak a természettel.

– A Szent Jakab Ház két híres zarándokút vonal kereszteződésében fekszik. Pannonhalmán vezet keresztül a magyarországi El Camino, ami Budapestről indul, és Lébényig tart, majd Ausztrián keresztül továbbhalad Composteláig. Végállomása a több mint nyolcszáz éves egykori bencés apátsági templom, amelynek védőszentjéről kapta a nevét a vendégházunk. A másik a bencés kolostorokat összekötő Camino Benedictus, a tihanyi apátság-

tól Pannonhalmán keresztül Lébényig húzódó zarándokútvonal – mondja Zsuzsa. Majd hozzátesszi: a vendégházba ugyanakkor nem csak, sőt elsősorban nem zarándokok érkeznek.

– A Szent Jakab Ház mindig is nyitott volt mindenki

fort biztosítva van a lakóterekben, ugyanakkor minden rendkívül letisztult és felesleges túlzást nélkülöző. Különösen fontos a tisztaság: a padlóról enni lehetne – mondja Zsuzsa, majd meg is mutatja az egyik házat a négy közül. A közös nagy hálóban egyszerű, de láthatóan jó minőségű, emeletes faágyak állnak, négyesével fülkeszerűen elrendezve. A fény árad be a teraszajtókon. A nagy szoba mellett található egy kisebb is: a tanári vagy ahogy magunk között hívjuk, a parancsnoki. Ebben két ágyat helyeztünk el, így összesen tizenhárman férnek el itt. Három ugyanilyen ház áll még a vendégek rendelkezésére, és egy negyedik, ahol a családok két szeparált, egyenként hatfős apartmanban pihenhetnek. Ezek mindegyikéhez és a szintén ebben az épületben lévő egyszemélyes szobához is teakonyha tartozik. Aki pedig szeretne, sátorozhat is – ismerteti a ház adottságait Zsuzsa.

Megannyi élményt és rengeteg meglepetést rejt a nyugalomnak ez a csöppnyi szigete, és mindenkinek az valamit, látogatónak, dolgozónak egyaránt. Zsuzsa három éve a közösség tagja, de szinte minden egyes vendégről őriz valami emléket, egy meghatározó pillanatot.

– Amikor egy görögkatolikus csapat vendégeskedett nálunk, a távozásuk előtt mind az ötvenen körbeálltak, és énekelték nekem a hálájuk jeleként. Ott, akkor őszintén meghatódtam, hogy ennyit jelentett nekik az, amit elsősorban nem én, hanem az egész hely szellemisége nyújtott – fogalmaz Zsuzsa.

Pannonhalmán a Cseider-völgyi Szent Jakab Háznak lelke és szellemisége van, amit átérzhet minden látogató, legyen vallásos vagy sem. Itt feltöltődhetünk és megerősödhetünk önmagunkban, lelkünkben, végső soron Istenben.

Forrás és fotó:
Pannonhalmi
Főapátság

Vándorkiállítás a premontrei rendről Zsámbékon

A Keresztelő Szent János-napi búcsúhoz kapcsolódó hagyományos Múzeumok Éjszakája-program helyett idén június 27-én esti szabadtéri rendezvényt tartottak Zsámbékon, a premontrei Öregtemplomnál.

A program ünnepi szentmisével kezdődött, Balogh Péter Piusz gödöllői premontrei apát és Holnappi Dénes Márton zsámbéki plébános koncelebrálásával, premontrei szerzetesársaik és a zsámbéki hívők részvételével. A szentmise helyszíne a templom déli tornyának feljárdatánál volt, amelyet évtizedeken át deszkafal választott el a hajótól. A szentmise után az összegyűlték közösen énekeltek az ünnepi vesperást Keresztelő Szent János tiszteletére.

A premontreiek 2021-ben ünneplik a rendalapítás 900. évfordulóját. Ebből az alkalomból szabadtéri vándorkiállítást készítettek, amelyben mai premontrei atyák és nővérek az alapító, Szent Norbert karizmatikus életét mutatják be, összekötve ezzel a kilenc évszázad lelki örökségét. Holnappi Dénes Márton nyitotta meg a tárlatot, amely a következő két évben bejárja az országban egykor vagy ma a premontreiekhez kötődő településeket.

A jubileumra készülve *Premontrei örökség* címmel készült egy dokumentumfilm is, amely megrendítő erővel mutatja be a premontrei közösségeknek a mai magyar társadalomban végzett csendes és alázatos szolgálatát. A film közös megtekintésére is lehetőség nyílt az egykori kolostori ebédlő boltozatos termében.

A filmvetítés után a Zsámbéki Közművelődési Intézet és Könyvtár szervezésében koncertet tartottak. Az érdeklődők a

Sopronban élő Kónya Tibor zeneszerző, jazz-zongorista szerzői estjét hallgathatták meg, melyen Jacsó Erika fuvalaművész közreműködött.

A vándorkiállítás augusztus végéig megtekinthető a zsámbéki templom és kolostor egykori kerengőjének területén.

Forrás: Magyar Premontrei Cirkária
Fotó: Fejér Gábor Tamás